

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

58. årgang

27. april 2015

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2015/C 138/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2015/C 138/02	Sag C-463/12: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 5. marts 2015 — Copydan Båndkopi mod Nokia Danmark A/S (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret — Danmark) (Præjudiciel forelæggelse — ophavsret og beslægtede rettigheder — direktiv 2001/29/EF — artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 6 — reproduktionsretten — undtagelse — kopier til privat brug — reproduktioner foretaget ved hjælp af mobiltelefoners hukommelseskort — rimelig kompensation — vederlag for medierne — ligebehandling — tilbagebetaling af vederlaget — minimal skade)	2
2015/C 138/03	Forenede sager C-93/13 P og C-123/13 P: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 5. marts 2015 — Europa-Kommissionen mod Versalis SpA, tidligere Polimeri Europa SpA, og Eni SpA og Versalis SpA, tidligere Polimeri Europa SpA, og Eni SpA mod Europa-Kommissionen (Appel — konkurrence — karteller — markedet for kloroprenkummi — flere på hinanden efterfølgende produktionsenheder — tilregning af den ulovlige adfærd — bøder — gentagne overtrædelser — fuld prøvelsesret).	4

2015/C 138/04	Sag C-143/13: Domstolens dom (Niende Afdeling) af 26. februar 2015 — Bogdan Matei og Ioana Ofelia Matei mod SC Volksbank România SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul Specializat Cluj — Rumænien) (Direktiv 93/13/EØF — urimelige kontraktvilkår i aftaler, der indgås mellem erhvervsdrivende og forbrugere — artikel 4, stk. 2 — vurdering af, om kontraktvilkårene er urimelige — undtagelse, der gælder for vilkår om aftalens hovedgenstand eller om overensstemmelsen mellem pris og varer eller mellem tjenesteydelser og betalingen herfor, forudsat at de er affattet klart og forståeligt — vilkår vedrørende en »risikoprovision« oppebåret af långiveren, som på visse betingelser giver denne lov til ensidigt at ændre rentesatsen)	4
2015/C 138/05	Forenede sager C-144/13, C-154/13 og C-160/13: Domstolens dom (Første Afdeling) af 26. februar 2015 — VDP Dental Laboratory NV mod Staatssecretaris van Financiën (sag C-144/13), Staatssecretaris van Financiën mod X BV (sag C-154/13) og Nobel Biocare Nederland BV (sag C-160/13) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — merværdiafgift — fradrag — fritagelser — levering af tandproteser)	5
2015/C 138/06	Sag C-343/13: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 5. marts 2015 — Modelo Continente Hipermercados SA mod Autoridade Para As Condições de Trabalho — Centro Local do Lis (ACT) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal do Trabalho de Leiria — Portugal) (Præjudiciel forelæggelse — ordningen for fusioner af aktieselskaber — direktiv 78/855/EØF — fusion ved overtagelse — artikel 19 — virkninger — overførsel af det overtagne selskabs aktiver og passiver som helhed til det overtagende selskab — overtrædelse begået af det overtagne selskab før fusionen — overtrædelsen fastslået ved administrativ afgørelse efter fusionen — national ret — overtagelse af det overtagne selskabs ansvar for administrative overtrædelser — lovlig)	6
2015/C 138/07	Sag C-359/13: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 26. februar 2015 — B. Martens mod Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Centrale Raad van Beroep — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — fri bevægelighed for personer — artikel 20 TEUF og 21 TEUF — statsborger i en medlemsstat — bopæl i en anden medlemsstat — uddannelse, der tages i et oversøisk land eller territorium — bevarelse af ydelsen af støtte til videregående uddannelse — krav om bopæl i tre ud af seks år — restriktion — begrundelse)	6
2015/C 138/08	Sag C-472/13: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 26. februar 2015 — Andre Lawrence Shepherd mod Bundesrepublik Deutschland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches Verwaltungsgericht München — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — område med frihed, sikkerhed og retfærdighed — asyl — direktiv 2004/83/EF — artikel 9, stk. 2, litra b), c) og e) — minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere som flygtninge og indholdet af en sådan beskyttelse — betingelser for opnåelse af flygtningestatus — forfølgelse — retsforfølgning og straf af en amerikansk soldat for nægtelse af at gøre tjeneste i Irak)	7
2015/C 138/09	Sag C-479/13: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 5. marts 2015 — Europa-Kommissionen mod Den Franske Republik (Traktatbrud — afgifter — moms — anvendelse af en nedsat afgiftssats — levering af digitale bøger eller e-bøger)	8
2015/C 138/10	Sag C-502/13: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 5. marts 2015 — Europa-Kommissionen mod Storhertugdømmet Luxembourg (Traktatbrud — afgifter — moms — anvendelse af en nedsat afgiftssats — levering af digitale bøger eller e-bøger)	9

2015/C 138/11	Forenede sager C-503/13 og C-504/13: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 5. marts 2015 — Boston Scientific Medizintechnik GmbH mod AOK Sachsen-Anhalt (sag C-503/13) og Betriebskrankenkasse RWE (sag C-504/13) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — forbrugerbeskyttelse — produktansvar — direktiv 85/374/EØF — artikel 6, stk. 1, og artikel 9, stk. 1, litra a) — pacemaker og automatisk defibrillator, der implanteres i menneskekroppen — risiko for funktionssvigt — personskade — explantation af det angiveligt defekte produkt og implantation af et andet produkt — erstatning af operationsomkostningerne)	9
2015/C 138/12	Sag C-512/13: Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. februar 2015 — C.G. Sopora mod Staatssecretaris van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene) (Præjudiciel forelæggelse — arbejdskraftens frie bevægelighed — artikel 45 TEUF — ligebehandling mellem ikke-hjemmehørende arbejdstagere — skattefordel i form af skattefritagelse for godtgørelser ydet af arbejdsgiveren — fast tildelt fordel — arbejdstagere fra en anden medlemsstat end dér, hvor arbejdspladsen er beliggende — krav om bopæl inden for en vis afstand fra grænsen til den medlemsstat, hvor arbejdsstedet er beliggende).	10
2015/C 138/13	Sag C-515/13: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 26. februar 2015 — Ingeniørforeningen i Danmark, som mandatar for Poul Landin mod Tekniq, som mandatar for ENCO A/S — VVS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret — Danmark) (Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 2000/78/EF — ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — artikel 2, stk. 1, og stk. 2, litra a) — artikel 6, stk. 1 — forskelsbehandling på grund af alder — national lovgivning, som fastsætter, at der ikke udbetales fratrædelsesgodtgørelse til arbejdstagere, der ved fratrædelsen har ret til at oppebære folkepension)	11
2015/C 138/14	Sag C-534/13: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 4. marts 2015 — Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare m.fl. mod Fipa Group srl, Tw's Automation srl og Ivan srl (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 191, stk. 2, TEUF — direktiv 2004/35/EF — miljøansvar — national lovgivning, der ikke giver myndighederne adgang til at pålægge ejere af forurenet ejendom, som ikke har medvirket til den pågældende forurening, at gennemføre foranstaltninger til forebyggelse og afhjælpning, og som kun fastsætter en forpligtelse til at godtgøre udgifterne til de af myndighederne gennemførte indgreb — foreneligheden med principperne om, at forurenere betaler, forsigtighed, forebyggende indsats og indgreb over for miljøskader fortrinsvis ved kilden).	12
2015/C 138/15	Sag C-547/13: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 4. marts 2015 — SIA »Oliver Medical« mod Valsts ieņēmumu dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Administratīvā rajona tiesa — Letland) (Præjudiciel forelæggelse — forordning (EØF) nr. 2658/87 — fælles toldtarif — tarifiering — kombineret nomenklatur — pos. 8543, 9018 og 9019 — laser- og ultralydsapparater samt reservedele og tilbehør hertil).	12
2015/C 138/16	Sag C-553/13: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 5. marts 2015 — Tallinna Ettevõtlusamet mod Statoil Fuel & Retail Eesti AS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tallinna Ringkonnakohus — Estland) (Præjudiciel forelæggelse — indirekte skatter — punktafgifter — direktiv 2008/118/EF — artikel 1, stk. 2 — punktafgiftspligtigt flydende brændstof — detailsalgsafgift — begrebet »særligt formål« — allokering, der er fastlagt på forhånd — tilrettelæggelse af offentlig transport på en bys område)	13
2015/C 138/17	Sag C-559/13: Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. februar 2015 — Finanzamt Dortmund-Unna mod Josef Grünewald (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — frie kapitalbevægelser — direkte beskatning — indkomstskat — mulighed for at fradrage forsørgelsesydelse, der er betalt som modydelse for et arveforskud — ikke muligt for ikke-hjemmehørende)	14

2015/C 138/18	Sag C-564/13 P: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 26. februar 2015 — Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion mod Europa-Kommissionen (Appel — artikel 340, stk. 1, TEUF — Unionens ansvar i kontraktforhold — artikel 272 TEUF — voldgiftsbestemmelse — sjette rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration — kontrakter vedrørende Ontogov-, FIT- og RACWeb-projekterne — støtteberettigede omkostninger og beløb udbetalt af Kommissionen — anerkendelsessøgsmål — manglende eksisterende og faktisk retlig interesse)	15
2015/C 138/19	Sag C-585/13 P: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 5. marts 2015 — Europäisch-Iranische Handelsbank AG mod Rådet for Den Europæiske Union, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Europa-Kommissionen (Appel — restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran med henblik på at forhindre nuklear spredning — indefrysning af pengemidler — restriktioner på pengeoverførsler — bistand til udpegede enheder med at bryde eller omgå restriktive foranstaltninger)	15
2015/C 138/20	C-623/13: Domstolens dom (Første Afdeling) af 26. februar 2015 — Ministre de l'Économie et des Finances mod Gérard de Ruyter (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse — social sikring — forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 4 — sagligt anvendelsesområde — opkrævninger af indtægter af formue — generelt socialsikringsbidrag — bidrag til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger — socialt bidrag — supplerende bidrag til det sociale bidrag — deltagelse i finansieringen af de obligatoriske socialsikringsordninger — direkte og tilstrækkelig relevant sammenhæng med visse af de sociale sikringsgrene)	16
2015/C 138/21	C-667/13: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 5. marts 2015 — Estado português mod Banco Privado Português SA, under konkurs og Massa Insolvente do Banco Privado Português SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal do Comércio de Lisboa — Portugal) (Præjudiciel forelæggelse — statsstøtte — statsgaranti knyttet til et lån — afgørelse 2011/346/EU — spørgsmål vedrørende gyldigheden — formaliteten — artikel 107, stk. 1, TEUF — begrundelse — påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne — artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF — alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi)	17
2015/C 138/22	Sag C-691/13: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 26. februar 2015 — Les Laboratoires Servier SA mod Ministre des affaires sociales et de la santé og Ministre de l'Économie et des Finances (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse — humanmedicinske lægemidler — direktiv 89/105/EØF — artikel 6, nr. 2) — opførelse af en liste over lægemidler, der godtgøres af sygekassen — ændring af betingelserne for godtgørelse af et lægemiddel i forbindelse med fornyelsen af optagelsen heraf på en sådan liste — begrundelsespligt)	17
2015/C 138/23	Sag C-6/14: Domstolens dom (Første Afdeling) af 26. februar 2015 — Wucher Helicopter GmbH og Euro-Aviation Versicherungs AG mod Fridolin Santer (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof — Østrig) (Præjudiciel forelæggelse — forordning (EF) nr. 785/2004 — luftfartsselskaber og luftfartøjsoperatører — forsikringsvirksomhed — krav — begreberne »passager« og »besætningsmedlem« — helikopter — transport af en ekspert i sprængning af laviner med sprængstof — skade lidt under en flyvning i forbindelse med arbejdet — erstatning)	18
2015/C 138/24	Sag C-41/14: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 26. februar 2015 — Christie's France SNC mod Syndicat national des antiquaires (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation — Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2001/84/EF — artikel 1 — intellektuel ejendomsret — auktion af originale kunstværker — følgeret for ophavsmanden til et originalkunsværk — den vederlagspligtige i henhold til følgeretten — køber eller sælger — aftalt fravigelse).	19

2015/C 138/25	Sag C-43/14: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 26. februar 2015 — ŠKO-ENERGO s. r. o. mod Odvolací finanční ředitelství (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nejvyšší správní soud — Den Tjekkiske Republik) (Præjudiciel forelæggelse — beskyttelse af ozonlaget — ordningen for handel med drivhusgasemissionskvoter i Den Europæiske Union — metode til tildeling af kvoter — gratis tildeling af kvoter — anvendelse af gaveafgift på en sådan tildeling)	19
2015/C 138/26	Sag C-104/14: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 26. februar 2015 — Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali mod Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl — Federconsorzi, under tvangsakkord, og Liquidazione giudiziale dei beni ceduti ai creditori della Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl — Federconsorzi (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 288, stk. 3, TEUF — bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner — direktiv 2000/35/EF — artikel 2, 3 og 6 — direktiv 2011/7/EU — artikel 2, 7 og 12 — en medlemsstats lovgivning, som til skade for statens kreditorer kan ændre renterne af en fordring, som ligger forud for disse direktiver).	20
2015/C 138/27	Sag C-175/14: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 5. marts 2015 — Ralph Prankl (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig) (Præjudiciel forelæggelse — afgifter — direktiv 92/12/EØF — den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer — beskatning af smuglervarer — varer, der er overgået til forbrug i en medlemsstat og bragt til en anden medlemsstat — fastlæggelse af den kompetente medlemsstat — transitstatens ret til at beskatte nævnte varer)	21
2015/C 138/28	Sag C-178/14: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 5. marts 2015 — Vario Tek GmbH mod Hauptzollamt Düsseldorf (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Düsseldorf — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — toldunion og fælles toldtarif — kombineret nomenklatur — tarifiering — position 8525 80 — fjernsynskameraer, digitalkameraer og videokameraer — underposition 8525 80 91 og 8525 80 99 — videokameraer, der er integreret i sportsbriller — »optisk zoom« - funktion — optagelse af filer fra eksterne signalkilder)	21
2015/C 138/29	Sag C-220/14 P: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 5. marts 2015 — Ahmed Abdelaziz Ezz m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen (Appel — restriktive foranstaltninger over for visse personer på baggrund af situationen i Egypten — indefrysning af midler, der tilhører personer, der retsforfølges for uretmæssig tilegnelse af statens midler — De Forenede Nationers konvention mod korruption)	22
2015/C 138/30	Sag C-221/14 P: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 26. februar 2015 — H mod Den Europæiske Unions Domstol (Appel — lønningsregulativ for medlemmerne af Den Europæiske Unions Domstol — tidligere medlem af Personaleretten — ansøgning om medlemskab af den fælles sygesikringsordning (RCAM) — afgørelse — afslag — retsmidler — forsinkelse — afvisning)	23
2015/C 138/31	Sag C-238/14: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 26. februar 2015 — Europa-Kommissionen mod Storhertugdømmet Luxembourg (Traktatbrud — socialpolitik — direktiv 1999/70/EF — rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP — midlertidigt ansatte i forlystelsesbranchen — flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter — § 5, stk. 1 — bestemmelser med henblik på at forhindre misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter — begrebet »objektive omstændigheder«, der kan begrunde sådanne kontrakter)	23

2015/C 138/32	Udtalelse 1/15: Anmodning om udtalelse fremsat af Europa-Parlamentet i medfør af artikel 218, stk. 11, TEUF	24
2015/C 138/33	Sag C-451/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rayonen sad Sofia (Bulgarien) den 26. september 2015 — Rumyana Asenova Petrus mod Republikken Bulgarien	24
2015/C 138/34	Sag C-512/14 P: Appel iværksat den 14. november 2014 af Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 3. september 2014 i sag T-686/13, Unibail mod KHIM.	24
2015/C 138/35	Sag C-513/14 P: Appel iværksat den 14. november 2014 af Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 3. september 2014 i sag T-687/13, Unibail mod KHIM.	25
2015/C 138/36	Sag C-595/14: Sag anlagt den 19. december 2014 — Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union	26
2015/C 138/37	Sag C-11/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší správní soud (Den Tjekkiske Republik) den 13. januar 2015 — Odvolací finanční ředitelství mod Český rozhlas	26
2015/C 138/38	Sag C-24/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht München (Tyskland) den 21. januar 2015 — Josef Plöckl mod Finanzamt Schrobenhausen	27
2015/C 138/39	Sag C-27/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Italien) den 22. januar 2015 — Pippo Pizzo mod CRGT srl	27
2015/C 138/40	Sag C-28/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nederlandene) den 23. januar 2015 — Koninklijke KPN NV m.fl. mod Autoriteit Consument en Markt (ACM)	28
2015/C 138/41	Sag C-30/15 P: Appel iværksat den 27. januar 2014 af Simba Toys GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 25. november 2014 i sag T-450/09, Simba Toys GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).	29
2015/C 138/42	Sag C-37/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari (Italien) den 29. januar 2015 — Giacomo Bolasco di Gianni Bolasco S.a.s. mod Comune di Monastir og Equitalia Centro SpA	31
2015/C 138/43	Sag C-41/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Ireland (Irland) den 2. februar 2015 — Gerard Dowling, Padraig McManus, Piotr Skoczylas og Scotchstone Capital Fund Limited mod Minister for Finance	31
2015/C 138/44	Sag C-48/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel de Bruxelles (Belgien) den 6. februar 2015 — État belge — SPF Finances mod ING International SA, indtrådt i ING Dynamic SA's rettigheder og forpligtelser	32
2015/C 138/45	Sag C-50/15 P: Appel iværksat den 6. februar 2015 af Kurt Hesse til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 27. november 2014 i sag T-173/11 — Kurt Hesse und Lutter & Partner GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).	33

2015/C 138/46	Sag C-57/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van beroep te Antwerpen (Belgien) den 9. februar 2015 — United Video Properties Inc. mod Telenet NV.	34
2015/C 138/47	Sag C-59/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione Tributaria Provinciale di Catanzaro (Italien) den 9. februar 2015 — Esse Di Emme Costruzioni Srl mod Tribunale Amministrativo Regionale della Calabria, Ministero della Giustizia og Ministero dell'Economia e delle Finanze.	35
2015/C 138/48	Sag C-60/15 P: Appel iværksat den 11. februar 2015 af Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 11. december 2014 i sag T-476/12, Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH mod Europa-Kommissionen	35
2015/C 138/49	Sag C-63/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Nederlandene) den 12. februar 2015 — Mehrdad Ghezelbash mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie	36
2015/C 138/50	Sag C-64/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 12. februar 2015 — BP Europa SE mod Hauptzollamt Hamburg-Stadt	37
2015/C 138/51	Sag C-65/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Bari (Italien) den 12. februar 2015 — straffesag mod Vito Santoro	38
2015/C 138/52	Sag C-66/15: Sag anlagt den 12. februar 2015 — Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik	38
2015/C 138/53	Sag C-69/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungarn) den 16. februar 2015 — Nutrivet D.O.O.E.L. mod Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség.	39
2015/C 138/54	Sag C-75/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Markkinaoikeus (Finland) den 19. februar 2015 — Viiniverla Oy mod Sosiaali- ja terveystalaja lupa- ja valvontavirasto	40
2015/C 138/55	Sag C-77/15 P: Appel iværksat den 19. februar 2015 af Den Europæiske Unions Domstol til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 9. januar 2015 i sag T-406/14, Marcuccio mod Den Europæiske Union og Den Europæiske Unions Domstol	41
2015/C 138/56	Sag C-81/15: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Symvoulia tis Epikrateias (Grækenland) den 20. februar 2015 — Kapnoviomichania Karelia AE mod Ypourgos Oikonomikon	42
2015/C 138/57	Sag C-95/15 P: Appel iværksat den 24. februar 2015 af H & R ChemPharm GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 12. december 2014 i sag T-551/08, H & R ChemPharm GmbH mod Europa-Kommissionen	43
2015/C 138/58	Sag C-101/15 P: Appel iværksat den 27. februar 2015 af Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH og Pilkington Italia SpA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 17. december 2014 i sag T-72/09, Pilkington Group Limited m.fl. mod Kommissionen	45

Retten

2015/C 138/59	Sag T-249/12 og T-269/12: Rettens dom af 12. marts 2015 — Vestel Iberia og Makro autoservicio mayorista mod Kommissionen (Annulationssøgsmål — toldunion — efterfølgende bogføring af og fritagelse for importafgifter — farvefjernsynsmodtagere hidrørende fra Tyrkiet — anmodning om fritagelse for told indgivet af to importører — Kommissionen henviser de nationale myndigheder til en afgørelse vedrørende en anden importør — artikel 871, stk. 2 og 6, og artikel 905, stk. 2 og 6, i forordning (EØF) nr. 2454/93 — ikke umiddelbart berørt — afvisning).	46
2015/C 138/60	Sag T-377/13: Rettens dom af 9. marts 2015 — ultra air mod KHIM — Donaldson Filtration Deutschland (ultra.air ultrafilter) (EF-varemærker — ugyldighedssag — EF-ordmærket ultra.air ultrafilter — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009).	46
2015/C 138/61	Sag T-513/13: Rettens dom af 6. marts 2015 — Braun Melsungen mod KHIM (SafeSet) (EF-varemærker — ansøgning om EF-ordmærket SafeSet — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — begrundelsespligt — artikel 75, første punktum, i forordning nr. 207/2009 — prøvelse ex officio af de faktiske omstændigheder — artikel 76, stk. 1, i forordning nr. 207/2009)	47
2015/C 138/62	Sag T-257/14: Rettens dom af 6. marts 2015 — Novomatic mod KHIM — Berentzen Mally Marketing plus Services (BLACK JACK TM) (EF-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EF-figurmærket BLACK JACK TM — det ældre EF-ord- og figurmærke BLACK TRACK — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009)	48
2015/C 138/63	Sag T-392/12: Rettens kendelse af 26. februar 2015 — Lavazza mod KHIM — Commercialunione prima (LAVAZZA A MODO MIO) (EF-varemærker — indsigelse — tilbagetagelse af indsigelsen — uforment at træffe afgørelse)	48
2015/C 138/64	Sag T-251/13: Rettens kendelse af 3. marts 2015 — Gemeente Nijmegen mod Kommissionen (Annulationssøgsmål — statsstøtte — støtte ydet af en nederlandsk kommune til en professionel fodboldklub — afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure efter artikel 108, stk. 2, TEUF — støtteforanstaltning, der på datoen for afgørelsen er fuldstændig gennemført — formaliteten — anfægtelig retsakt).	49
2015/C 138/65	Sag T-431/13: Rettens kendelse af 26. februar 2015 — Métropole Gestion mod KHIM — Metropol (METROPOL) (EF-varemærker — ordmærket METROPOL — ugyldighedsbegæring — mangel på ansøgning om fornyelse af registreringen af varemærket — slettelse af varemærket ved udløbet af registreringen — uforment at træffe afgørelse)	49
2015/C 138/66	Sag T-473/13: Rettens kendelse af 24. februar 2015 — G-Star Raw mod KHIM — PepsiCo (PEPSI RAW) (EF-varemærker — indsigelse — tilbagetagelse af ansøgningen om registrering af det anfægtede varemærke — uforment at træffe afgørelse)	50

2015/C 138/67	Sag T-233/14: Rettens kendelse af 5. marts 2015 — Intesa Sanpaolo mod KHIM (NEXTCARD) (EF-varemærker — ansøgning om EF-ordmærket NEXTCARD — undersøgerens delvise afslag på registrering — begrundelsespligt — søgsmål, der er åbenbart ugrundet).	51
2015/C 138/68	Sag T-833/14: Sag anlagt den 23. december 2014 — Søndagsavisen mod Kommissionen.	51
2015/C 138/69	Sag T-834/14: Sag anlagt den 23. december 2014 — Forbruger-Kontakt mod Kommissionen	52
2015/C 138/70	Sag T-52/15: Sag anlagt den 4. februar 2015 — Sharif University of Technology mod Rådet	52
2015/C 138/71	Sag T-59/15: Sag anlagt den 4. februar 2015 — Amitié mod EACEA	53
2015/C 138/72	Sag T-65/15: Sag anlagt den 6. februar 2015 — TALANTON mod Kommissionen	55
2015/C 138/73	Sag T-68/15: Sag anlagt den 12. februar 2015 — Scandlines Øresund m.fl. mod Kommissionen	56
2015/C 138/74	Sag T-72/15: Sag anlagt den 6. februar 2015 — Hippler mod Kommissionen.	57
2015/C 138/75	Sag T-86/15: Sag anlagt den 20. februar 2015 — Aston Martin Lagonda mod KHIM (gengivelse af et gitter anbragt på forenden af et motorkøretøj).	58
2015/C 138/76	Sag T-87/15: Sag anlagt den 20. februar 2015 — Aston Martin Lagonda mod KHIM (Gengivelse af et kølegitter på forsiden af et køretøj)	59
2015/C 138/77	Sag T-88/15: Sag anlagt den 20. februar 2015 — Aston Martin Lagonda mod KHIM (Gengivelse af et kølegitter).	59
2015/C 138/78	Sag T-98/15: Sag anlagt den 25. februar 2015 — Tubes Radiatori mod KHIM — Antrax It (Radiatore) .	60
2015/C 138/79	Sag T-101/15: Sag anlagt den 26. februar 2015 — Red Bull mod KHIM — Optimum Mark (Gengivelse af farverne blå og sølv)	61
2015/C 138/80	Sag T-102/15: Sag anlagt den 26. februar 2015 — Red Bull mod KHIM — Optimum Mark (Gengivelse af farverne blå og sølv)	61
2015/C 138/81	Sag T-103/15: Sag anlagt den 27. februar 2015 — Flabeg Deutschland mod Kommissionen	62
2015/C 138/82	Sag T-108/15: Sag anlagt den 27. februar 2015 — Bundesverband Glasindustrie m.fl. mod Kommissionen	63
2015/C 138/83	Sag T-109/15: Sag anlagt den 2. marts 2015 — Saint-Gobain Isover G+H m.fl. mod Kommissionen .	64
2015/C 138/84	Sag T-110/15: Sag anlagt den 2. marts 2015 — International Management Group mod Kommissionen	65
2015/C 138/85	Sag T-120/15: Sag anlagt den 6. marts 2015 — Proforec mod Kommissionen	66
2015/C 138/86	Sag T-639/13: Rettens kendelse af 2. marts 2015 — Watch TV mod Rådet	67
2015/C 138/87	Sag T-459/14: Rettens kendelse af 4. marts 2015 — Messi Cuccittini mod KHIM — Pires Freitas Campos (LEO)	67

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2015/C 138/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 127 af 20.4.2015

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 118 af 13.4.2015

EUT C 107 af 30.3.2015

EUT C 96 af 23.3.2015

EUT C 89 af 16.3.2015

EUT C 81 af 9.3.2015

EUT C 73 af 2.3.2015

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

**Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 5. marts 2015 — Copydan Båndkopi mod Nokia Danmark A/S
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret — Danmark)**

(Sag C-463/12) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — ophavsret og beslægtede rettigheder — direktiv 2001/29/EF — artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 6 — reproduktionsretten — undtagelse — kopier til privat brug — reproduktioner foretaget ved hjælp af mobiltelefoners hukommelseskort — rimelig kompensation — vederlag for medierne — ligebehandling — tilbagebetaling af vederlaget — minimal skade)

(2015/C 138/02)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Copydan Båndkopi

Sagsøgt: Nokia Danmark A/S

Konklusion

- 1) Artikel 5, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet er ikke til hinder for en national lovgivning, der fastsætter en rimelig kompensation i henhold til undtagelsen fra retten til reproduktion for kopier til privat brug for multifunktionelle medier, såsom mobiltelefoners hukommelseskort, uanset om disse medier som væsentligste funktion har fremstilling af sådanne kopier eller ej, på den betingelse, at en af de nævnte mediers funktioner, uanset om den er sekundær eller ej, gør det muligt for disse mediers indehavere at anvende dem til dette formål. Denne funktions primære eller sekundære karakter og den relative størrelse af mediets kapacitet til fremstilling af reproduktioner kan imidlertid påvirke størrelsen af den rimelige kompensation, der skal betales. For så vidt som skaden for rettighedshaverne vil blive anset for at være minimal, bør tilrådighedsstillelsen af den nævnte funktion ikke give anledning til en pligt til betaling af denne kompensation.
- 2) Artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29 er ikke til hinder for en national lovgivning, der fastsætter det vederlag, som skal finansiere den rimelige kompensation i henhold til undtagelsen fra retten til reproduktion for kopier til privat brug, for medier, der kan anvendes til private reproduktionsformål, såsom mobiltelefoners hukommelseskort, men som ikke fastsætter dette vederlag for komponenter, der hovedsageligt skal lagre kopier til privat brug, såsom MP3-afspilleres interne hukommelser, for så vidt som disse forskellige kategorier af medier og komponenter ikke er sammenlignelige, eller den forskelsbehandling, som disse er genstand for, er begrundet, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at undersøge.

- 3) Artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning, der pålægger producenter og importører, som sælger hukommelseskort til mobiltelefoner til erhvervsvirksomheder, at betale det vederlag, som skal finansiere den rimelige kompensation i henhold til undtagelsen fra retten til reproduktion for kopier til privat brug, idet disse producenter og importører er vidende om, at disse kort af erhvervsvirksomhederne skal videresælges, men er uvidende om, hvorvidt slutkøberne af de nævnte kort er privat- eller erhvervskunder, på betingelse af, at

— indførelsen af en sådan ordning er begrundet i praktiske vanskeligheder

— de betalingspligtige fritages for betalingen af det nævnte vederlag, hvis de beviser, at de har leveret hukommelseskortene til mobiltelefoner til andre personer end fysiske personer til formål, der klart er forskellige fra formålet om reproduktion til privat brug, idet denne fritagelse ikke alene kan begrænses til levering til erhvervskunder, som er anmeldt til den organisation, der administrerer disse vederlag

— den nævnte ordning fastsætter en ret til tilbagebetaling af vederlaget for privatkopiering, der er effektiv og ikke gør tilbagebetalingen af det betalte vederlag uforholdsmæssig vanskelig, idet denne tilbagebetaling alene kan udbetales til den endelige køber af et sådant hukommelseskort, der med henblik derpå skal sende en anmodning til den nævnte organisation.

- 4) Artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29 skal i lyset af 35. betragtning til dette direktiv fortolkes således, at den tillader medlemsstaterne i visse tilfælde, der er omfattet af anvendelsesområdet for undtagelsen fra retten til reproduktion for kopier til privat brug, at fastsætte en fritagelse for betaling af den rimelige kompensation i henhold til denne undtagelse på betingelse af, at den skade, der er påført rettighedshaverne, i disse tilfælde er minimal. Det henhører under disse medlemsstaters kompetence at fastsætte tærsklen for en sådan skade, idet denne tærskel bl.a. skal anvendes i overensstemmelse med ligebehandlingsprincippet.

- 5) Direktiv 2001/29 skal fortolkes således, at når en medlemsstat i henhold til dette direktivs artikel 5, stk. 2, har besluttet inden for rammerne af denne bestemmelses materielle anvendelsesområde at udelukke enhver ret for rettighedshaverne til at tillade private reproduktioner af deres værker, kan en tilladelse givet af en rettighedshaver til brugen af filer, der indeholder den pågældendes værker, ikke have betydning for forpligtelsen om rimelig kompensation i henhold til undtagelsen fra retten til reproduktion for de reproduktioner, der er blevet foretaget i overensstemmelse med det nævnte direktivs artikel 5, stk. 2, litra b), ved hjælp af sådanne filer, og kan ikke i sig selv give anledning til en pligt for brugeren af de pågældende filer til at betale et eller andet vederlag til denne rettighedshaver.

- 6) Anvendelsen af tekniske foranstaltninger som omhandlet i artikel 6 i direktiv 2001/29 til anordninger, som anvendes til at reproducere beskyttede værker, såsom dvd'er, cd'er, MP3-afspillere eller computere, kan ikke have en indvirkning på forpligtelsen til den rimelige kompensation i henhold til undtagelsen fra retten til reproduktion for private kopier, der fremstilles ved hjælp af sådanne anordninger. Anvendelsen kan imidlertid have en indvirkning på det konkrete niveau for denne kompensation.

- 7) Direktiv 2001/29 er til hinder for en national lovgivning, der fastsætter en rimelig kompensation i henhold til undtagelsen fra retten til reproduktion for reproduktioner foretaget fra ulovlige kilder, dvs. fra beskyttede værker, der er blevet stillet til rådighed for offentligheden uden rettighedshavernes tilladelse.

- 8) Direktiv 2001/29 er ikke til hinder for en national lovgivning, der fastsætter en rimelig kompensation i henhold til undtagelsen fra retten til reproduktion for reproduktioner af beskyttede værker, der foretages af en fysisk person fra eller ved hjælp af en anordning, der tilhører tredjemand.

(¹) EUT C 399 af 22.12.2012.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 5. marts 2015 — Europa-Kommissionen mod Versalis SpA, tidligere Polimeri Europa SpA, og Eni SpA og Versalis SpA, tidligere Polimeri Europa SpA, og Eni SpA mod Europa-Kommissionen

(Forenede sager C-93/13 P og C-123/13 P) ⁽¹⁾

(Appel — konkurrence — karteller — markedet for kloroprengummi — flere på hinanden efterfølgende produktionsenheder — tilregnelser af den ulovlige adfærd — bøder — gentagne overtrædelser — fuld prøvelsesret)

(2015/C 138/03)

Processprog: italiensk

Parter

(C-93/13 P)

Appellant: Europa-Kommissionen (ved V. Di Bucci, G. Conte og R. Striani, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Versalis SpA, tidligere Polimeri Europa SpA, og Eni SpA (ved advokaterne M. Siragusa, G.M. Roberti, F. Moretti, I. Perego, F. Cannizzaro, A. Bardanzellu, D. Durante og V. Laroccia)

(C-123/13 P)

Appellanter: Versalis SpA, tidligere Polimeri Europa SpA, og Eni SpA (ved advokaterne M. Siragusa, G.M. Roberti, F. Moretti, I. Perego, F. Cannizzaro, A. Bardanzellu, D. Durante og V. Laroccia)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved V. Di Bucci, G. Conte og R. Striani, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellerne i sagerne C-93/13 P og C-123/13 P forkastes.
- 2) Europa-Kommissionen betaler sagsomkostningerne vedrørende appellen i sag C-93/13 P.
- 3) Versalis SpA og Eni SpA betaler sagsomkostningerne vedrørende appellen i sag C-123/13 P.

⁽¹⁾ EUT C 114 af 20.4.2013.
EUT C 147 af 25.5.2013.

Domstolens dom (Niende Afdeling) af 26. februar 2015 — Bogdan Matei og Ioana Ofelia Matei mod SC Volksbank România SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunalul Specializat Cluj — Rumænien)

(Sag C-143/13) ⁽¹⁾

(Direktiv 93/13/EØF — urimelige kontraktvilkår i aftaler, der indgås mellem erhvervsdrivende og forbrugere — artikel 4, stk. 2 — vurdering af, om kontraktvilkårene er urimelige — undtagelse, der gælder for vilkår om aftalens hovedgenstand eller om overensstemmelsen mellem pris og varer eller mellem tjenesteydelser og betalingen herfor, forudsat at de er affattet klart og forståeligt — vilkår vedrørende en »risikoprovision« oppebåret af långiveren, som på visse betingelser giver denne lov til ensidigt at ændre rentesatsen)

(2015/C 138/04)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul Specializat Cluj

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Bogdan Matei og Ioana Ofelia Matei

Sagsøgt: SC Volksbank România SA

Konklusion

Artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at udtrykkene »aftalens hovedgenstand« og »overensstemmelsen mellem pris og varer eller mellem tjenesteydelser og betalingen herfor« under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende i princippet ikke omfatter den type vilkår, der er indeholdt i kreditaftaler som de i hovedsagen omhandlede, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og forbrugere, som dels på visse betingelser giver kreditgiveren lov til ensidigt at ændre rentesatsen, dels indeholder en »risikoprovision«, som denne oppebærer. Det påhviler dog den forelæggende ret at efterprøve denne kvalificering af de nævnte aftalevilkår på baggrund af de pågældende aftalers art, almindelige opbygning og bestemmelser samt den juridiske og faktuelle sammenhæng, hvori de indgår.

⁽¹⁾ EUT C 171 af 15.6.2013.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 26. februar 2015 — VDP Dental Laboratory NV mod Staatssecretaris van Financiën (sag C-144/13), Staatssecretaris van Financiën mod X BV (sag C-154/13) og Nobel Biocare Nederland BV (sag C-160/13) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene)

(Forenede sager C-144/13, C-154/13 og C-160/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — merværdiafgift — fradrag — fritagelser — levering af tandproteser)

(2015/C 138/05)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: VDP Dental Laboratory NV (sag C-144/13) og Staatssecretaris van Financiën (sag C-154/13 og C-160/13)

Sagsøgte: Staatssecretaris van Financiën (sag C-144/13), X BV (sag C-154/13) og Nobel Biocare Nederland BV (sag C-160/13)

Konklusion

- 1) Artikel 168 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2007/75/EF af 20. december 2007, skal fortolkes således, at når en fritagelse for merværdiafgift fastsat i national ret er uforenelig med direktiv 2006/112, som ændret ved direktiv 2007/75, giver nævnte artikel 168 ikke en afgiftspligtig person mulighed for at drage fordel af denne fritagelse, samtidig med at han kan påberåbe sig en fradragsret.
- 2) Artikel 140, litra a) og b), samt artikel 143, stk. 1, litra a), i direktiv 2006/112, som ændret ved direktiv 2007/75, skal fortolkes således, at den fritagelse for merværdiafgift, der følger af bestemmelserne, finder anvendelse på erhvervelser inden for Fællesskabet og endelige indførsler af tandproteser leveret af tandlæger eller tandteknikere, når leverings- eller indførselsmedlemsstaten ikke har gennemført overgangsordningen fastsat i artikel 370 i direktiv 2006/112, som ændret ved direktiv 2007/75.

- 3) Artikel 140, litra a) og b), i direktiv 2006/112, som ændret ved direktiv 2007/75, skal fortolkes således, at fritagelsen for merværdiafgift i denne bestemmelse ligeledes finder anvendelse for erhvervelse inden for Fællesskabet af tandproteser, der stammer fra en medlemsstat, der har gennemført undtagelses- og overgangsordningen i momsdirektivets artikel 370.

⁽¹⁾ EUT C 178 af 22.6.2013.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 5. marts 2015 — Modelo Continente Hipermercados SA mod Autoridade Para As Condições de Trabalho — Centro Local do Lis (ACT) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal do Trabalho de Leiria — Portugal)

(Sag C-343/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — ordningen for fusioner af aktieselskaber — direktiv 78/855/EØF — fusion ved overtagelse — artikel 19 — virkninger — overførsel af det overtagne selskabs aktiver og passiver som helhed til det overtagende selskab — overtrædelse begået af det overtagne selskab før fusionen — overtrædelsen fastslået ved administrativ afgørelse efter fusionen — national ret — overtagelse af det overtagne selskabs ansvar for administrative overtrædelser — lovlig)

(2015/C 138/06)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal do Trabalho de Leiria

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Modelo Continente Hipermercados SA

Sagsøgt: Autoridade Para As Condições de Trabalho — Centro Local do Lis (ACT)

Konklusion

Artikel 19, stk. 1, i Rådets tredje direktiv 78/855/EØF af 9. oktober 1978 med hjemmel i traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om fusioner af aktieselskaber, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/109/EF af 16. september 2009, skal fortolkes således, at en »fusion ved overtagelse« som omhandlet i direktivets artikel 3, stk. 1, medfører, at en forpligtelse til at betale en bøde, som efter denne fusion ved en endelig afgørelse er blevet pålagt for overtrædelser af arbejdsretten, der er begået af det overtagne selskab før fusionen, overgår til det overtagende selskab.

⁽¹⁾ EUT C 260 af 7.3.2013.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 26. februar 2015 — B. Martens mod Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Centrale Raad van Beroep — Nederlandene)

(Sag C-359/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — fri bevægelighed for personer — artikel 20 TEUF og 21 TEUF — statsborger i en medlemsstat — bopæl i en anden medlemsstat — uddannelse, der tages i et oversøisk land eller territorium — bevarelse af ydelsen af støtte til videregående uddannelse — krav om bopæl i tre ud af seks år — restriktion — begrundelse)

(2015/C 138/07)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Centrale Raad van Beroep

Parter i hovedsagen

Sagsøger: B. Martens

Sagsøgt: Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Konklusion

Artikel 20 TEUF og 21 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, såsom den i hovedsagen omhandlede, der gør bevarelsen af ydelse af støtte til en videregående uddannelse, der tages uden for denne stat, betinget af, at den studerende, som ansøger om at blive bevilget en sådan støtte, har været bosiddende i den nævnte medlemsstat i en periode på mindst tre år i løbet af de seks år, der ligger forud for den pågældendes indskrivning på den nævnte uddannelse.

⁽¹⁾ EUT C 274 af 21.9.2013.

**Domstolens dom (Anden Afdeling) af 26. februar 2015 — Andre Lawrence Shepherd mod
Bundesrepublik Deutschland (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bayerisches
Verwaltungsgericht München — Tyskland)**

(Sag C-472/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — område med frihed, sikkerhed og retfærdighed — asyl — direktiv 2004/83/EF — artikel 9, stk. 2, litra b), c) og e) — minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere som flygtninge og indholdet af en sådan beskyttelse — betingelser for opnåelse af flygtningestatus — forfølgelse — retsforfølgning og straf af en amerikansk soldat for nægtelse af at gøre tjeneste i Irak)

(2015/C 138/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bayerisches Verwaltungsgericht München

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Andre Lawrence Shepherd

Sagsøgt: Bundesrepublik Deutschland

Konklusion

1) Bestemmelserne i artikel 9, stk. 2, litra e), i Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse skal fortolkes således, at

— de omfatter alt militært personel, herunder logistisk personale og støttepersonale

— de omfatter den situation, hvor gennemførelsen af militærtjeneste i sig selv, i en bestemt konflikt, ville omfatte krigsforbrydelser, herunder situationer, hvor flygtningestatusansøgeren kun deltager indirekte i sådanne forbrydelser, eftersom den pågældende ved udøvelsen af sine opgaver ville levere den — med rimelig sandsynlighed — nødvendige støtte til forberedelsen eller til gennemførelsen af disse

— de ikke kun omfatter de situationer, hvor det er godtgjort, at krigsforbrydelser allerede er blevet begået eller vil kunne henhøre under Den Internationale Straffedomstol, men også dem, hvor flygtningestatusansøgeren kan godtgøre, at der er stor sandsynlighed for, at sådanne forbrydelser vil blive begået

- vurderingen af de faktiske omstændigheder, som det alene tilkommer de nationale myndigheder, under domstolskontrol, at foretage for at kvalificere situationen for den pågældende tjeneste, skal foretages på grundlag af en samling af indicier, der — under hensyn til samtlige omstændigheder i sagen, bl.a. de omstændigheder, der vedrører relevante kendsgerninger vedrørende hjemlandet på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om ansøgningen, såvel som ansøgerens personlige stilling og forhold — kan godtgøre, at situationen for denne tjeneste gør det sandsynligt, at sådanne handlinger vil finde sted
 - den omstændighed, at en militær intervention blev indledt på grundlag af et mandat fra FN's Sikkerhedsråd eller på grundlag af det internationale samfunds konsensus, og at den stat eller de stater, der gennemfører operationerne, straffer krigsforbrydelser, skal tages i betragtning i den vurdering, som det påhviler de nationale myndigheder at foretage, og
 - nægtelsen af at gøre militærtjeneste skal udgøre den eneste måde, hvorpå flygtningestatusansøgeren kan undgå at deltage i de påståede krigsforbrydelser, og følgelig, såfremt den pågældende har undladt at benytte sig af et retsmiddel for at opnå anerkendelse som militærnægter af samvittighedsgrunde, at en sådan omstændighed udelukker enhver beskyttelse i henhold til artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv 2004/83, medmindre den nævnte ansøger kan godtgøre, at intet retsmiddel af en sådan karakter ville have været til rådighed for den pågældende i den konkrete situation.
- 2) Bestemmelserne i artikel 9, stk. 2, litra b) og c), i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at under omstændigheder som de i hovedsagen foreliggende forekommer de foranstaltninger, som — med henvisning til den legitime udøvelse af retten til for den pågældende stat at opretholde en væbnet styrke — iværksættes over for en soldat på grund af den pågældendes nægtelse af at gøre tjeneste, såsom idømmelse af frihedsstraf og afskedigelse i vanære fra hæren, ikke på dette punkt at kunne anses for at være så uforholdsmæssige eller diskriminerende, at de henhører under den forfølgelse, som disse bestemmelser omhandler. Det påhviler under alle omstændigheder de nationale myndigheder at undersøge dette.

⁽¹⁾ EUT C 336 af 16.11.2013.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 5. marts 2015 — Europa-Kommissionen mod Den Franske Republik

(Sag C-479/13) ⁽¹⁾

(Traktatbrud — afgifter — moms — anvendelse af en nedsat afgiftssats — levering af digitale bøger eller e-bøger)

(2015/C 138/09)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved C. Soulay og F. Dintilhac, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Franske Republik (ved D. Colas og J.-S. Pilczer, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for den anden part i sagen: Kongeriget Belgien (ved M. Jacobs og J.-C. Halleux, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 96 og 98 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2010/88/EU af 7. december 2010, sammenholdt med bilag II og III til det pågældende direktiv og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112, idet den har anvendt en nedsat sats for merværdiafgift på levering af e-bøger.

- 2) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger.
- 3) Kongeriget Belgien bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 344 af 23.11.2013.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 5. marts 2015 — Europa-Kommissionen mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-502/13) ⁽¹⁾

(Traktatbrud — afgifter — moms — anvendelse af en nedsat afgiftssats — levering af digitale bøger eller e-bøger)

(2015/C 138/10)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved C. Soulay og F. Dintilhac, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgeren: Rådet for Den Europæiske Union (ved E. Chatzioakeimidou og A. de Gregorio Merino, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Storhertugdømmet Luxembourg (ved D. Holderer, som befuldmægtiget)

Intervenient til støtte for den anden part i sagen: Kongeriget Belgien (ved M. Jacobs og J.-C. Halleux, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 96-99, 110 og 114 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2010/88/EU af 7. december 2010, sammenholdt med bilag II og III til det pågældende direktiv og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112, idet det har anvendt en sats for merværdiafgift på 3 % på levering af digitale bøger eller e-bøger.
- 2) Storhertugdømmet Luxembourg bærer sine egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger.
- 3) Kongeriget Belgien og Rådet for Den Europæiske Union bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 344 af 23.11.2013.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 5. marts 2015 — Boston Scientific Medizintechnik GmbH mod AOK Sachsen-Anhalt (sag C-503/13) og Betriebskrankenkasse RWE (sag C-504/13) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesgerichtshof — Tyskland)

(Forenede sager C-503/13 og C-504/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — forbrugerbeskyttelse — produktansvar — direktiv 85/374/EØF — artikel 6, stk. 1, og artikel 9, stk. 1, litra a) — pacemaker og automatisk defibrillator, der implanteres i menneskekroppen — risiko for funktionssvigt — personskaade — explantation af det angiveligt defekte produkt og implantation af et andet produkt — erstatning af operationsomkostningerne)

(2015/C 138/11)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Boston Scientific Medizintechnik GmbH

Sagsøgte: AOK Sachsen-Anhalt (sag C-503/13) og Betriebskrankenkasse RWE (sag C-504/13)

Konklusion

- 1) Artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar skal fortolkes således, at konstateringen af en potentiel defekt ved produkter, der tilhører samme produktgruppe eller produktionsserie, såsom pacemakere og implantable kardioverter defibrillatorer gør det muligt at betegne et sådant produkt som defekt, uden at det er nødvendigt at konstatere defekten i det konkrete produkt.
- 2) Artikel 1 og artikel 9, stk. 1, litra a), i direktiv 85/374 skal fortolkes således, at den skade, der opstår på grund af en kirurgisk operation med henblik på udskiftning af et defekt produkt såsom en pacemaker eller en implantabel kardioverter defibrillator, udgør en »personskade, herunder død«, som producenten er ansvarlig for, når en sådan operation er nødvendig for at fjerne det pågældende produkts defekt. Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om denne betingelse er opfyldt i hovedsagerne.

(¹) EUT C 352 af 30.11.2013.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. februar 2015 — C.G. Sopora mod Staatssecretaris van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene)

(Sag C-512/13) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — arbejdskraftens frie bevægelighed — artikel 45 TEUF — ligebehandling mellem ikke-hjemmehørende arbejdstagere — skattefordel i form af skattefritagelse for godtgørelser ydet af arbejdsgiveren — fast tildelt fordel — arbejdstagere fra en anden medlemsstat end dér, hvor arbejdspladsen er beliggende — krav om bopæl inden for en vis afstand fra grænsen til den medlemsstat, hvor arbejdsstedet er beliggende)

(2015/C 138/12)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: C.G. Sopora

Sagsøgt: Staatssecretaris van Financiën

Konklusion

Artikel 45 TEUF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omtvistede, hvorefter en medlemsstat til fordel for arbejdstagere, der før tiltrædelsen af et arbejde på dens område havde bopæl i en anden medlemsstat, foreskriver indrømmelse af en skattefordel bestående i en fast skattefritagelse for en godtgørelse for ekstraterritoriale omkostninger på op til 30 % af beskatningsgrundlaget på betingelse af, at disse arbejdstagere har været bosiddende i en afstand på mere end 150 km fra medlemsstatens grænse, medmindre disse grænser er blevet fastsat således, at denne skattefritagelse automatisk giver anledning til en nettooverkompensation for de faktisk afholdte ekstraterritoriale omkostninger, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 347 af 14.12.2013.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 26. februar 2015 — Ingeniørforeningen i Danmark, som mandatar for Poul Landin mod Teknik, som mandatar for ENCO A/S — VVS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret — Danmark)

(Sag C-515/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 2000/78/EF — ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — artikel 2, stk. 1, og stk. 2, litra a) — artikel 6, stk. 1 — forskelsbehandling på grund af alder — national lovgivning, som fastsætter, at der ikke udbetales fratrædelsesgodtgørelse til arbejdstagere, der ved fratrædelsen har ret til at oppebære folkepension)

(2015/C 138/13)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ingeniørforeningen i Danmark, som mandatar for Poul Landin

Sagsøgt: Teknik, som mandatar for ENCO A/S — VVS

Konklusion

Artikel 2, stk. 1, og stk. 2, litra a), og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvori det bestemmes, at arbejdsgiveren, såfremt en funktionær, der har været uafbrudt beskæftiget i samme virksomhed i 12, 15 eller 18 år, opsiges, ved denne funktionærs fratræden skal udrede en godtgørelse svarende til henholdsvis 1, 2 eller 3 måneders løn, men at denne godtgørelse bortfalder, hvis den nævnte funktionær ved fratrædelsen har mulighed for at få udbetalt folkepension, for så vidt som denne lovgivning dels er objektivt og rimeligt begrundet i et legitimt beskæftigelses- og arbejdsmarkedspolitisk formål, dels udgør et sigtsmæssigt og nødvendigt middel til at opfylde dette formål. Det tilkommer den nationale ret at efterprøve, at dette er tilfældet.

⁽¹⁾ EUT C 359 af 7.12.2013.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 4. marts 2015 — Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare m.fl. mod Fipa Group srl, Tws Automation srl og Ivan srl (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Consiglio di Stato — Italien)

(Sag C-534/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 191, stk. 2, TEUF — direktiv 2004/35/EF — miljøansvar — national lovgivning, der ikke giver myndighederne adgang til at pålægge ejere af forurenede ejendomme, som ikke har medvirket til den pågældende forurening, at gennemføre foranstaltninger til forebyggelse og afhjælpning, og som kun fastsætter en forpligtelse til at godtgøre udgifterne til de af myndighederne gennemførte indgreb — foreneligheden med principperne om, at forurenere betaler, forsigtighed, forebyggende indsats og indgreb over for miljøskader fortrinsvis ved kilden)

(2015/C 138/14)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Stato

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero della Salute og Ispra — Istituto Superiore per la Protezione e la Ricerca Ambientale

Sagsøgte: Fipa Group srl, Tws Automation srl og Ivan srl

Procesdeltagere: Comune di Massa, Regione Toscana, Provincia di Massa Carrara, Comune di Carrara, Arpat — Agenzia regionale per la protezione ambientale della Toscana, Ediltecnica Srl, Versalis SpA og Edison SpA

Konklusion

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader, skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter den kompetente myndighed — såfremt det ikke er muligt at fastslå, hvem der er ansvarlig for forureningen af en ejendom eller at pålægge den ansvarlige at iværksætte afhjælpende foranstaltninger — ikke kan pålægge ejeren af denne ejendom, som ikke er ansvarlig for forureningen, at gennemføre foranstaltninger til forebyggelse og afhjælpning, idet denne kun er forpligtet til at godtgøre udgifterne til de af myndighederne gennemførte indgreb begrænset til ejendommens markedsværdi efter gennemførelsen af disse indgreb.

⁽¹⁾ EUT C 359 af 7.12.2013.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 4. marts 2015 — SIA »Oliver Medical« mod Valsts ieņēmumu dienests (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Administratīvā rajona tiesa — Letland)

(Sag C-547/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — forordning (EØF) nr. 2658/87 — fælles toldtarif — tarifiering — kombineret nomenklatur — pos. 8543, 9018 og 9019 — laser- og ultralydsapparater samt reservedele og tilbehør hertil)

(2015/C 138/15)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Administratīvā rajona tiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SIA »Oliver Medical«

Sagsøgt: Valsts ieņēmumu dienests

Konklusion

Den kombinerede nomenklatur, som er indeholdt i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, i den affattelse, der følger af henholdsvis Kommissionens forordning (EF) nr. 1214/2007 af 20. september 2007, Kommissionens forordning (EF) nr. 1031/2008 af 19. september 2008, Kommissionens forordning (EF) nr. 948/2009 af 30. september 2009, Kommissionens forordning (EU) nr. 861/2010 af 5. oktober 2010 og Kommissionens forordning (EU) nr. 1006/2011 af 27. september 2011, skal fortolkes således, at med henblik på at afgøre, om produkter som de i hovedsagen omhandlede skal tilføres i denne nomenklatur pos. 9018 som apparater eller instrumenter beregnet til medicinske formål eller i nomenklaturens pos. 9019 som apparater til mekanoterapi snarere end i nævnte nomenklatur pos. 8543 som elektriske apparater med selvstændig funktion, skal der tages hensyn til samtlige relevante forhold i den foreliggende sag, for så vidt som disse vedrører de objektive karakteristika og egenskaber, der er knyttet til disse produkter. De relevante forhold, der skal vurderes, omfatter bl.a. den anvendelse, som producenten har tiltænkt de nævnte produkter, samt fremgangsmåden og stedet for anvendelse heraf. Den omstændighed, at produkterne er beregnet til behandlingen af en eller flere forskellige sygdomme, og den omstændighed, at behandlingen skal foretages i et godkendt lægecenter under overvågning af en sundhedsfagligt kvalificeret person, udgør indikationer, der kan godtgøre, at produkterne er beregnet til medicinske formål. Omvendt taler den omstændighed, at disse produkter hovedsageligt muliggør kosmetiske forbedringer, og den omstændighed, at produkterne kan anvendes uden for lægelige rammer, f.eks. på en skønhedssalon, og uden indgriben fra en sundhedsfagligt kvalificeret person, for, at de nævnte produkter ikke er beregnet til medicinske formål. Målene, vægten og den anvendte teknologi udgør ikke elementer, der er afgørende ved tilførelsen af produkter som de i hovedsagen omhandlede i samme nomenklatur pos. 9018.

⁽¹⁾ EUT C 377 af 21.12.2013.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 5. marts 2015 — Tallinna Ettevõtlusamet mod Statoil Fuel & Retail Eesti AS (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tallinna Ringkonnakohus — Estland)

(Sag C-553/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — indirekte skatter — punktafgifter — direktiv 2008/118/EF — artikel 1, stk. 2 — punktafgiftspligtigt flydende brændstof — detailsalgsafgift — begrebet »særligt formål« — allokering, der er fastlagt på forhånd — tilrettelæggelse af offentlig transport på en bys område)

(2015/C 138/16)

Processprog: estisk

Den forelæggende ret

Tallinna Ringkonnakohus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Tallinna Ettevõtlusamet

Sagsøgt: Statoil Fuel & Retail Eesti AS

Konklusion

Artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF skal fortolkes således, at det ikke er muligt at anse en afgift som den i hovedsagen omhandlede, for så vidt som den pålægges detailhandel med punktafgiftspligtigt flydende brændstof, for at forfølge et særligt formål som omhandlet i denne bestemmelse, når den har til formål at finansiere tilrettelæggelsen af den offentlige transport i det område, der hører under den myndighed, som pålægger afgiften, og når denne myndighed uanset eksistensen af denne afgift er forpligtet til at varetage og finansiere denne virksomhed, selv om indtægterne fra denne afgift udelukkende er blevet anvendt til at gennemføre denne virksomhed. Nævnte bestemmelse skal derfor fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som indfører en sådan salgsafgift på detailhandel med punktafgiftspligtigt flydende brændstof.

⁽¹⁾ EUT C 15 af 18.1.2014.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 24. februar 2015 — Finanzamt Dortmund-Unna mod Josef Grünewald (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland)

(Sag C-559/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — frie kapitalbevægelser — direkte beskatning — indkomstskat — mulighed for at fradrage forsørgelsesydelse, der er betalt som modydelse for et arveforskud — ikke muligt for ikke-hjemmehørende)

(2015/C 138/17)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Finanzamt Dortmund-Unna

Sagsøgt: Josef Grünewald

Konklusion

Artikel 63 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, som nægter en ikke-hjemmehørende skattepligtig, der i denne medlemsstat har oppebåret erhvervsmæssige indtægter fra andele i et selskab, som er blevet overdraget til den skattepligtige af dennes slægtning i medfør af et arveforskud, i disse indtægter at fradrage pensionsydelse, som den skattepligtige har betalt til denne slægtning som modydelse for arveforskuddet, mens denne lovgivning indrømmer dette fradrag for en hjemmehørende skattepligtig.

⁽¹⁾ EUT C 45 af 15.2.2014.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 26. februar 2015 — Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion mod Europa-Kommissionen

(Sag C-564/13 P) ⁽¹⁾

(Appel — artikel 340, stk. 1, TEUF — Unionens ansvar i kontraktforhold — artikel 272 TEUF — voldgiftsbestemmelse — sjette rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration — kontrakter vedrørende Ontogov-, FIT- og RACWeb-projekterne — støtteberettigede omkostninger og beløb udbetalt af Kommissionen — anerkendelsessøgsmål — manglende eksisterende og faktisk retlig interesse)

(2015/C 138/18)

Processprog: græsk

Parter

Appellant: Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion (ved dikigoroï V. Christianos og S. Paliou)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved R. Lyal, B. Conte og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede, bistået af avocat S. Drakakakis)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 9 af 11.1.2014.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 5. marts 2015 — Europäisch-Iranische Handelsbank AG mod Rådet for Den Europæiske Union, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Europa-Kommissionen

(Sag C-585/13 P) ⁽¹⁾

(Appel — restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran med henblik på at forhindre nuklear spredning — indefrysning af pengemidler — restriktioner på pengeoverførsler — bistand til udpegede enheder med at bryde eller omgå restriktive foranstaltninger)

(2015/C 138/19)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europäisch-Iranische Handelsbank AG (ved solicitors S. Jeffrey, S. Ashley og A. Irvine, Rechtsanwalt H. Hohmann, D. Wyatt, QC, og barrister R. Blakeley)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union (ved F. Naert og M. Bishop, som befuldmægtigede), Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved V. Kaye, som befuldmægtiget, bistået af barrister R. Palmer) og Europa-Kommissionen

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.

- 2) *Europäisch-Iranische Handelsbank AG* bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet for Den Europæiske Union og af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

⁽¹⁾ EUT C 15 af 18.1.2014.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 26. februar 2015 — *Ministre de l'Économie et des Finances mod Gérard de Ruyter* (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Frankrig)

(C-623/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — social sikring — forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 4 — sagligt anvendelsesområde — opkrævninger af indtægter af formue — generelt socialsikringsbidrag — bidrag til dækning af underskuddet på de sociale sikringsordninger — socialt bidrag — supplerende bidrag til det sociale bidrag — deltagelse i finansieringen af de obligatoriske socialsikringsordninger — direkte og tilstrækkelig relevant sammenhæng med visse af de sociale sikringsgrene)

(2015/C 138/20)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: *Ministre de l'Économie et des Finances*

Sagsøgt: *Gérard de Ruyter*

Konklusion

Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1606/98 af 29. juni 1998, skal fortolkes således, at opkrævninger af indtægter af formue som dem, der er omhandlet i hovedsagen, når disse bidrager til finansieringen af de obligatoriske socialsikringsordninger, har en direkte og relevant sammenhæng med visse af de sociale sikringsgrene, der er opregnet i artikel 4 i forordning nr. 1408/71, og dermed henhører under denne forordnings anvendelsesområde, selv når disse opkrævninger beregnes af skattepligtiges indtægter af formue og uafhængigt af, om de sidstnævnte udøver en erhvervsaktivitet.

⁽¹⁾ EUT C 31 af 1.2.2014.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 5. marts 2015 — Estado português mod Banco Privado Português SA, under konkurs og Massa Insolvente do Banco Privado Português SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal do Comércio de Lisboa — Portugal)

(C-667/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — statsstøtte — statsgaranti knyttet til et lån — afgørelse 2011/346/EU — spørgsmål vedrørende gyldigheden — formaliteten — artikel 107, stk. 1, TEUF — begrundelse — påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne — artikel 107, stk. 3, litra b), TEUF — alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi)

(2015/C 138/21)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal do Comércio de Lisboa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Estado português

Sagsøgte: Banco Privado Português SA, under konkurs og Massa Insolvente do Banco Privado Português SA

Konklusion

Gennemgangen af de præjudicielle spørgsmål, der er forelagt af Tribunal do Comércio de Lisboa (Portugal), har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens afgørelse 2011/346/EU af 20. juli 2010 om statsstøtte C 33/09 (ex NN 57/09, CP 191/09) iværksat af Portugal i form af en statsgaranti til fordel for BPP.

⁽¹⁾ EUT C 93 af 29.3.2014.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 26. februar 2015 — Les Laboratoires Servier SA mod Ministre des affaires sociales et de la santé og Ministre de l'Économie et des Finances (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Conseil d'État — Frankrig)

(Sag C-691/13) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — humanmedicinske lægemidler — direktiv 89/105/EØF — artikel 6, nr. 2) — opførelse af en liste over lægemidler, der godtgøres af sygekassen — ændring af betingelserne for godtgørelse af et lægemiddel i forbindelse med fornyelsen af optagelsen heraf på en sådan liste — begrundelsespligt)

(2015/C 138/22)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Les Laboratoires Servier SA

Sagsøgte: Ministre des affaires sociales et de la santé og Ministre de l'Économie et des Finances

Konklusion

Artikel 6, nr. 2), i Rådets direktiv 89/105/EØF af 21. december 1988 om gennemsigtighed i prisbestemmelserne for lægemidler til mennesker og disse lægemidlers inddragelse under de nationale sygesikringsordninger skal fortolkes således, at den i denne bestemmelse fastsatte begrundelsespligt finder anvendelse på en beslutning, hvorved optagelsen af et lægemiddel på listen over de af sygesikringsordningen omfattede lægemidler fornyes, men som begrænser godtgørelsen af dette lægemiddel til en bestemt type patienter.

⁽¹⁾ EUT C 85 af 22.3.2014.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 26. februar 2015 — Wucher Helicopter GmbH og Euro-Aviation Versicherungs AG mod Fridolin Santer (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof — Østrig)

(Sag C-6/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — forordning (EF) nr. 785/2004 — luftfartsselskaber og luftfartøjsoperatører — forsikringsvirksomhed — krav — begreberne »passager« og »besætningsmedlem« — helikopter — transport af en ekspert i sprængning af laviner med sprængstof — skade lidt under en flyvning i forbindelse med arbejdet — erstatning)

(2015/C 138/23)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Wucher Helicopter GmbH og Euro-Aviation Versicherungs AG

Sagsøgt: Fridolin Santer

Konklusion

- 1) Artikel 3, litra g), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 785/2004 af 21. april 2004 om forsikringskrav til luftfartsselskaber og luftfartøjsoperatører skal fortolkes således, at en person, som befinder sig om bord på en helikopter, der ejes af et EF-luftfartsselskab, og som befordres i henhold til en kontrakt indgået mellem den ombordværendes arbejdsgiver og luftfartsselskabet med henblik på at udføre en bestemt opgave såsom den i hovedsagen omhandlede, er en »passager« som omhandlet i denne bestemmelse.
- 2) Artikel 17 i konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring indgået i Montreal den 28. maj 1999, undertegnet af Det Europæiske Fællesskab den 9. december 1999 med hjemmel i artikel 300, stk. 2, EF og godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets beslutning 2001/539/EF af 5. april 2001 skal fortolkes således, at en person, der er omfattet af begrebet »passager« som omhandlet i artikel 3, litra g), i forordning nr. 785/2004, også er omfattet af begrebet »passager« som omhandlet i denne konventions artikel 17, når denne person blev befordret på grundlag af en »transportkontrakt« som omhandlet i konventionens artikel 3.

⁽¹⁾ EUT C 129 af 28.4.2014.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 26. februar 2015 — Christie's France SNC mod Syndicat national des antiquaires (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation — Frankrig)

(Sag C-41/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2001/84/EF — artikel 1 — intellektuel ejendomsret — auktion af originale kunstværker — følgeret for ophavsmanden til et originalkunstværk — den vederlagspligtige i henhold til følgeretten — køber eller sælger — aftalt fravigelse)

(2015/C 138/24)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Christie's France SNC

Sagsøgt: Syndicat national des antiquaires

Konklusion

Artikel 1, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/84/EF af 27. september 2001 om følgeret for ophavsmanden til et originalkunstværk skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at den person, der skal betale følgeretsvederlaget og er udpeget hertil i den nationale lovgivning, uanset om det er sælgeren, eller om det er en professionel på kunstmarkedet, der deltager i handelen, aftaler med enhver anden person, herunder køberen, at denne helt eller delvist endeligt bærer udgiften til følgeretsvederlaget, forudsat at et sådant aftalemæssigt arrangement på ingen måde berører de forpligtelser og det ansvar, der påhviler den person, der skal betale vederlaget til ophavsmanden.

⁽¹⁾ EUT C 102 af 7.4.2014.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 26. februar 2015 — ŠKO-ENERGO s. r. o. mod Odvolací finanční ředitelství (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nejvyšší správní soud — Den Tjekkiske Republik)

(Sag C-43/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — beskyttelse af ozonlaget — ordningen for handel med drivhusgasemissionskvoter i Den Europæiske Union — metode til tildeling af kvoter — gratis tildeling af kvoter — anvendelse af gaveafgift på en sådan tildeling)

(2015/C 138/25)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší správní soud

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ŠKO-ENERGO s. r. o.

Sagsøgt: Odvolací finanční ředitelství

Konklusion

Artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for anvendelsen af en gaveafgift som den i hovedsagen omhandlede, så snart som denne afgift ikke overholder det loft på 10 % for tildeling af emissionskvoter mod vederlag, som er fastsat i denne artikel, hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 142 af 12.5.2014.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 26. februar 2015 — Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali mod Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl — Federconsorzi, under tvangsakkord, og Liquidazione giudiziale dei beni ceduti ai creditori della Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl — Federconsorzi (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien)

(Sag C-104/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 288, stk. 3, TEUF — bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner — direktiv 2000/35/EF — artikel 2, 3 og 6 — direktiv 2011/7/EU — artikel 2, 7 og 12 — en medlemsstats lovgivning, som til skade for statens kreditorer kan ændre renterne af en fordring, som ligger forud for disse direktiver)

(2015/C 138/26)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte suprema di cassazione

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali

Sagsøgte: Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl — Federconsorzi, under tvangsakkord, og Liquidazione giudiziale dei beni ceduti ai creditori della Federazione Italiana Consorzi Agrari Soc. coop. arl — Federconsorzi

Konklusion

Artikel 288, stk. 3, TEUF og artikel 3, stk. 3, og artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner samt artikel 7 og 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at en medlemsstat, som har gjort brug af den mulighed, der er fastsat i artikel 6, stk. 3, litra b), i det første af disse direktiver, i den periode, der er fastsat for gennemførelse af det andet af direktiverne, vedtager lovbestemmelser som de i hovedsagen omhandlede, som til skade for en af statens kreditorer kan ændre renterne af en fordring, der følger af opfyldelsen af en aftale, der er indgået inden den 8. august 2002.

⁽¹⁾ EUT C 184 af 16.6.2014.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 5. marts 2015 — Ralph Prankl (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig)

(Sag C-175/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — afgifter — direktiv 92/12/EØF — den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer — beskatning af smuglervarer — varer, der er overgået til forbrug i en medlemsstat og bragt til en anden medlemsstat — fastlæggelse af den kompetente medlemsstat — transitstatens ret til at beskatte nævnte varer)

(2015/C 138/27)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Part i hovedsagen

Ralph Prankl

Konklusion

Artikel 7, stk. 1 og 2, og artikel 9, stk. 1, i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed, som ændret ved Rådets direktiv 92/108/EØF af 14. december 1992, skal fortolkes således, at transitmedlemsstater i et tilfælde, hvor punktafgiftspligtige varer, som ulovligt er blevet indført på en medlemsstats område, er blevet transporteret uden anvendelse af det ledsagedokument, der kræves i henhold til direktivets artikel 7, stk. 4, på vej til en anden medlemsstat, på hvis område disse varer er blevet opdaget af de kompetente myndigheder, også kan opkræve punktafgift hos den lastbilchauffør, som har foretaget denne transport, idet denne for første gang oplagde disse varer til erhvervsmæssige formål på transitmedlemsstaternes område.

⁽¹⁾ EUT C 235 af 21.7.2014.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 5. marts 2015 — Vario Tek GmbH mod Hauptzollamt Düsseldorf (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Düsseldorf — Tyskland)

(Sag C-178/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — toldunion og fælles toldtarif — kombineret nomenklatur — tarifiering — position 8525 80 — fjernsynskameraer, digitalkameraer og videokameraer — underposition 8525 80 91 og 8525 80 99 — videokameraer, der er integreret i sportsbriller — »optisk zoom« - funktion — optagelse af filer fra eksterne signalkilder)

(2015/C 138/28)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Düsseldorf

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vario Tek GmbH

Sagsøgt: Hauptzollamt Düsseldorf

Konklusion

- 1) Den kombinerede nomenklatur, som er indeholdt i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, i den affattelse, der følger af Kommissionens forordning (EU) nr. 1006/2011 af 27. september 2011, skal fortolkes således, at den omstændighed, at videokameraer integreret i sportsbriller såsom de i hovedsagen omhandlede ikke er udstyret med en »optisk zoom«-funktion, ikke er til hinder for, at de nævnte briller tarifieres i denne nomenklatures underposition 8525 80 91 og 8525 80 99.
- 2) Den kombinerede nomenklatur, som er indeholdt i bilag I til forordning nr. 2658/87, i den affattelse, der følger af forordning nr. 1006/2011, skal fortolkes således, at den omstændighed, at videokameraer integreret i sportsbriller såsom de i hovedsagen omhandlede giver mulighed for at optage og lagre video- eller lydfiler fra en ekstern signalkilde på et udskifteligt medium, er til hinder for, at de tarifieres i denne nomenklatures underposition 8525 80 91, hvis denne optagelse kan foretages selvstændigt og uden at afhænge af ekstern materiel eller software.

⁽¹⁾ EUT C 223 af 14.7.2014.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 5. marts 2015 — Ahmed Abdelaziz Ezz m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

(Sag C-220/14 P) ⁽¹⁾

(Appel — restriktive foranstaltninger over for visse personer på baggrund af situationen i Egypten — indefrysning af midler, der tilhører personer, der retsforfølges for uretmæssig tilegnelse af statens midler — De Forenede Nationers konvention mod korruption)

(2015/C 138/29)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Ahmed Abdelaziz Ezz, Abba Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin og Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggat (ved J. Lewis, QC, barristers B. Kennelly og J. Pobjoy og solicitor J. Binns)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen (ved F. Castillo de la Torre og D. Gauci, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Ahmed Abdelaziz Ezz, Abba Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin og Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggat bærer deres egne omkostninger og betaler de af Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 235 af 21.7.2014.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 26. februar 2015 — H mod Den Europæiske Unions Domstol(Sag C-221/14 P) ⁽¹⁾

(Appel — lønningsregulativ for medlemmerne af Den Europæiske Unions Domstol — tidligere medlem af Personaleretten — ansøgning om medlemskab af den fælles sygesikringsordning (RCAM) — afgørelse — afslag — retsmidler — forsinkelse — afvisning)

(2015/C 138/30)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: H (ved dikigoros S. Sagias)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Domstol (ved A.V. Placco, som befuldmægtiget)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) H betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 235 af 21.7.2014.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 26. februar 2015 — Europa-Kommissionen mod Storhertugdømmet Luxembourg(Sag C-238/14) ⁽¹⁾

(Traktatbrud — socialpolitik — direktiv 1999/70/EF — rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP — midlertidigt ansatte i forlystelsesbranchen — flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter — § 5, stk. 1 — bestemmelser med henblik på at forhindre misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter — begrebet »objektive omstændigheder«, der kan begrunde sådanne kontrakter)

(2015/C 138/31)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved J. Enegren og D. Martin, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Storhertugdømmet Luxembourg (ved D. Holderer, befuldmægtiget)

Konklusion

- 1) Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til § 5 i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse, der blev indgået den 18. marts 1999, og som er indeholdt i bilaget til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, idet det har opretholdt undtagelser til bestemmelserne med henblik på at forhindre misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der indgås med midlertidigt ansatte i forlystelsesbranchen.
- 2) Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 235 af 21.7.2014.

Anmodning om udtalelse fremsat af Europa-Parlamentet i medfør af artikel 218, stk. 11, TEUF**(Udtalelse 1/15)**

(2015/C 138/32)

*Processprog: alle officielle sprog***Den part, som anmoder om udtalelsen**

Europa-Parlamentet (ved F. Drexler, A. Caiola og D. Moore, som befuldmægtigede)

Spørgsmål til Domstolen

- Er den påtænkte aftale ⁽¹⁾ forenelig med traktaternes bestemmelser (artikel 16 TEUF) og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 7 og 8 samt artikel 52, stk. 1) for så vidt angår fysiske personers ret til beskyttelse af personoplysninger?
- Udgør artikel 82, stk. 1, litra d), og artikel 87, stk. 2, litra a), TEUF et passende retsgrundlag for Rådets retsakt vedrørende indgåelsen af den påtænkte aftale, eller skal denne retsakt baseres på artikel 16 TEUF?

⁽¹⁾ Aftalen mellem Canada og Den Europæiske Union om overførsel og behandling af passagerlisteoplysninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rayonen sad Sofia (Bulgarien) den 26. september 2015 — Rumyana Asenova Petrus mod Republikken Bulgarien**(Sag C-451/14)**

(2015/C 138/33)

*Processprog: bulgarsk***Den forelæggende ret**

Rayonen sad Sofia

Parter i hovedsagen*Sagsøger:* Rumyana Asenova Petrus*Sagsøgt:* Republikken Bulgarien

Ved afgørelse af 5. februar 2015, har Domstolen (Femte Afdeling) fastslået, at det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at besvare de af Rayonen sad Sofia forelagte spørgsmål.

Appel iværksat den 14. november 2014 af Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 3. september 2014 i sag T-686/13, Unibail mod KHIM**(Sag C-512/14 P)**

(2015/C 138/34)

*Processprog: fransk***Parter**

Appellant: Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget)

Den anden part i appelsagen: Unibail Management

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves
- Der træffes afgørelse i medfør af artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statutten for Domstolen
- Unibail Management tilpligtes at betale Harmoniseringskontorets omkostninger i forbindelse med sagen for Retten

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for appellen fremført et enkelt anbringende. Harmoniseringskontoret er af den opfattelse, at Retten har tilsidesat artikel 75, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 ⁽¹⁾ af 26. februar 2009 om EF-varemærker sammenholdt med samme forordnings artikel 7, stk. 1, litra b). Retten har ikke kun fejlfortolket anvendelsesområdet for begrebet generel begrundelse, men ligeledes sin egen praksis. Endelig har appellanten gjort gældende, at Retten har vendt bevisbyrden om.

⁽¹⁾ EUT L 78, s. 1.

**Appel iværksat den 14. november 2014 af Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked
(Varemærker og Design) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 3. september 2014
i sag T-687/13, Unibail mod KHIM**

(Sag C-513/14 P)

(2015/C 138/35)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget)

Den anden part i appelsagen: Unibail Management

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Der træffes afgørelse i medfør af artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statutten for Domstolen.
- Unibail Management tilpligtes at betale Harmoniseringskontorets omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for appellen fremført et enkelt anbringende. Harmoniseringskontoret er af den opfattelse, at Retten har tilsidesat artikel 75, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 ⁽¹⁾ af 26. februar 2009 om EF-varemærker, sammenholdt med samme forordnings artikel 7, stk. 1, litra b). Retten har ikke kun fejlfortolket anvendelsesområdet for begrebet generel begrundelse, men ligeledes sin egen praksis. Endelig har appellanten gjort gældende, at Retten har vendt bevisbyrden.

⁽¹⁾ EUT L 78, s. 1.

Sag anlagt den 19. december 2014 — Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union**(Sag C-595/14)**

(2015/C 138/36)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Parlamentet (ved F. Drexler, A. Caiola og M. Pencheva, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/688/EU af 25. september 2014 om at underkaste 4-iod-2,5-dimethoxy-N-(2-methoxybenzyl)phenethylamin (25I-NBOMe), 3,4-dichlor-N-[[1-(dimethylamino)cyclohexyl]methyl]benzamid (AH-7921), 3,4-methylenedioxypropyvaleron (MDPV) og 2-(3-methoxyphenyl)-2-(ethylamino)cyclohexanon (methoxetamin) kontrolforanstaltninger ⁽¹⁾ annulleres.
- Virkningerne af Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/688/EU opretholdes, indtil afgørelsen afløses af en ny retsakt, der vedtages i god og behørig form.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sit søgsmål, der er anlagt i medfør af artikel 263 TEUF, har Europa-Parlamentet anført to anbringender.

Det første anbringende vedrører Rådets anvendelse af et retsgrundlag, der er blevet ophævet ved Lissabontraktatens ikrafttrædelse, eller et afledt retsgrundlag, der som sådant er ulovligt i henhold til Domstolens praksis.

Det andet anbringende vedrører Rådets anvendelse af en beslutningsprocedure i forbindelse med vedtagelsen af afgørelse 2014/688/EU, der ikke er juridisk korrekt. Parlamentet er ikke blevet inddraget i den proces, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. Parlamentet har heraf udledt, at Rådet har tilsidesat traktaterne og væsentlige formforskrifter.

Såfremt Domstolen beslutter at annullere den anfægtede afgørelse, er Parlamentet af den opfattelse, at det vil være hensigtsmæssigt, at Domstolen i overensstemmelse med artikel 264, stk. 2, TEUF udøver sit skøn med henblik på at opretholde den anfægtede afgørelses virkninger, indtil den afløses af en ny retsakt, som er vedtaget på korrekt vis.

⁽¹⁾ EUT L 287, s. 22.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší správní soud (Den Tjekkiske Republik) den 13. januar 2015 — Odvolací finanční ředitelství mod Český rozhlas**(Sag C-11/15)**

(2015/C 138/37)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší správní soud

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Odvolací finanční ředitelství

Sagsøgt: Český rozhlas

Præjudicielt spørgsmål

Kan public service radio- og tv-virksomhed, der finansieres af obligatoriske lovpligtige afgifter, størrelsen af hvilke fastsættes ved lov, på grundlag af ejerskab til en radiomodtager, besiddelse heraf eller ret til at anvende den af andre retlige grunde, betragtes som »levering af en tjenesteydelse mod vederlag« som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, som skal fritages for moms i henhold til direktivets artikel 13, punkt A, stk. 1, litra q), eller er der tale om ikke-økonomisk virksomhed, der slet ikke er momspligtig i henhold til sjette direktivs artikel 2, og hvorpå momsfrigørelse i henhold til direktivets artikel 13, punkt A, stk. 1, litra q), derfor ikke finder anvendelse?

⁽¹⁾ EFT L 145, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht München (Tyskland) den 21. januar 2015 — Josef Plöckl mod Finanzamt Schrobenhausen

(Sag C-24/15)

(2015/C 138/38)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht München

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Josef Plöckl

Sagsøgt: Finanzamt Schrobenhausen

Præjudicielt spørgsmål

Tillader artikel 22, stk. 8, og artikel 28c, punkt A, litra a), første afsnit, og litra d), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ af 17. maj 1977 medlemsstaterne at give afslag på en afgiftsfritagelse for en levering inden for Fællesskabet (her: overførsel inden for Fællesskabet), hvis leverandøren ganske vist ikke har truffet alle rimelige foranstaltninger med hensyn til formelle krav i forbindelse med notering af momsregistreringsnummeret, men der ikke er konkrete indici for en afgiftsunndragelse, genstanden er overført til en anden medlemsstat og også de øvrige forudsætninger for afgiftsfritagelsen er til stede?

⁽¹⁾ Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, EFT L 145, s. 1, som ændret.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana (Italien) den 22. januar 2015 — Pippo Pizzo mod CRGT srl

(Sag C-27/15)

(2015/C 138/39)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Consiglio di Giustizia Amministrativa per la Regione siciliana

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Pippo Pizzo

Sagsøgt: CRGT srl

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 47 og 48 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter⁽¹⁾ fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser, såsom de ovenfor beskrevne italienske bestemmelser, som tillader delvis udnyttelse af andre enheders kapacitet, på de ovenfor nævnte betingelser, i tjenesteydelsessektoren?
- 2) Er de EU-retlige principper, og navnlig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, retssikkerhedsprincippet og proportionalitetsprincippet, til hinder for en bestemmelse i en medlemsstats lovgivning, hvorefter en virksomhed kan udelukkes fra en offentlig udbudsprocedure, såfremt virksomheden ikke har forstået, at den har en pligt, hvis manglende opfyldelse sanktioneres med udelukkelse — idet denne pligt ikke udtrykkeligt er fastlagt i udbudsdokumenterne — til at betale et beløb med henblik på at deltage i den omhandlede udbudsprocedure på trods af, at denne pligt ikke klart kan udledes af ordlyden af den gældende lov i medlemsstaten, men alligevel kan udledes ved to retlige løsningsmodeller, der består i først at foretage en udvidende fortolkning af bestemte bestemmelser i medlemsstatens positive ret og dernæst — i overensstemmelse med resultatet af denne udvidende fortolkning — automatisk at indsætte de præceptive bestemmelser i udbudsdokumenterne?

⁽¹⁾ EUT L 134, s. 114.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af College van Beroep voor het Bedrijfsleven
(Nederlandene) den 23. januar 2015 — Koninklijke KPN NV m.fl. mod Autoriteit Consument en
Markt (ACM)**

(Sag C-28/15)

(2015/C 138/40)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Koninklijke KPN NV en KPN BV, T-Mobile Netherlands BV, Tele2 Nederland BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV og UPC Nederland BV en UPC Business BV

Sagsøgt: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal rammedirektivets⁽¹⁾ artikel 4, stk. 1, læst i sammenhæng med adgangsdirektivets⁽²⁾ artikel 8 og 13, fortolkes således, at en national ret i en tvist om retmæssigheden af en af den nationale tilsynsmyndighed fastsat omkostningsorienteret takst på engrosmarkedet for samtaleterminering i princippet kan træffe en anden afgørelse end i overensstemmelse med Kommissionens henstilling af 7. maj 2009 om regulering af fastnet- og mobiltermineringstakster i EU (2009/396/EF)⁽³⁾, i hvilken det som passende takstforanstaltning på markedet for samtaleterminering henstilles at anvende ren BULRIC, når dette efter den nationale rets opfattelse er nødvendigt ud fra de faktiske omstændigheder i den sag, den skal pådømme, og/eller ud fra regler i national henholdsvis supranational ret?

- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, i hvilket omfang har den nationale ret da ved bedømmelsen af en omkostningsorienteret takstforanstaltning beføjelse til:
- a. i lyset af rammedirektivets artikel 8, stk. 3, at vurdere den nationale tilsynsmyndigheds argument om, at udviklingen af det indre marked fremmes, ud fra omfanget af den faktiske hindring af det indre markeds funktion?
 - b. i lyset af de politiske mål og tilsynsprincipper, der har fundet udtryk i rammedirektivets artikel 8 og adgangsdirektivets artikel 13, at efterprøve, om takstforanstaltningen
 - i) er forholdsmæssig
 - ii) er passende
 - iii) er anvendt forholdsmæssigt og berettiget?
 - c. at kræve af den nationale tilsynsmyndighed, at den fuldt ud godtgør, at
 - i) den i rammedirektivets artikel 8, stk. 2, nævnte politiske målsætning, hvorefter de nationale tilsynsmyndigheder fremmer konkurrencen inden for udbud af elektroniske kommunikationsnet og elektroniske kommunikations-tjenester, faktisk gennemføres, og at brugerne faktisk får maksimal udbytte for så vidt angår valgmuligheder, pris og kvalitet
 - ii) den i rammedirektivets artikel 8, stk. 3, nævnte politiske målsætning om at bidrage til udviklingen af det indre marked faktisk gennemføres, og
 - iii) den i rammedirektivets artikel 8, stk. 4, nævnte politiske målsætning om, at borgerenes interesser fremmes, faktisk gennemføres?
 - d. ved besvarelsen af spørgsmålet, om takstforanstaltningen er passende, i lyset af rammedirektivets artikel 16, stk. 1, og adgangsdirektivets artikel 8, stk. 2, at tage i betragtning, at foranstaltningen er pålagt på et marked, hvor de regulerede virksomheder har en stærk position, men at den i den valgte form (ren BULRIC) fremmer en af rammedirektivets målsætninger, nemlig hensynet til slutbrugernes interesser, på et andet marked, som ikke kommer i betragtning til regulering?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7.3.2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108, s. 33).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7.3.2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EFT L 108, s. 7).

⁽³⁾ EUT L 124, s. 67.

Appel iværksat den 27. januar 2014 af Simba Toys GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 25. november 2014 i sag T-450/09, Simba Toys GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-30/15 P)

(2015/C 138/41)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Simba Toys GmbH & Co. KG (ved Rechtsanwalt O. Ruhl)

De andre parter i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og Seven Towns Limited

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 25. november 2014 i sag T-450/09, Simba Toys GmbH & Co. KG mod KHIM — Seven Towns Limited, annulleres.
- Afgørelse truffet den 1. september 2009 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag 1526/2008-2) annulleres.
- Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og Seven Towns Limited betaler sagens omkostninger i forbindelse med appellen til Domstolen og i forbindelse med sagens behandling ved Retten som førsteinstans.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har fremsat seks appelanbringender: Det første appelanbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra e), nr. ii) i forordning nr. 94/40 ⁽¹⁾. Det andet appelanbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra e), nr. i) i forordning nr. 94/40. Det tredje appelanbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra e), nr. iii) i forordning nr. 94/40. Det fjerde appelanbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 94/40. Det femte appelanbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 94/40. Det sjette appelanbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 76, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 ⁽²⁾.

Det første appelanbringende er inddelt i elleve led: Fejlagtigt krav om »præcis vurdering«, fejlagtig manglende hensyntagen til varer, der allerede findes på markedet; konklusionerne vedrørende hvad der kan udledes af gengivelsen af varemærket er baseret på en fordrejet gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviser; for snæver fortolkning af kriteriet »teknisk funktion«; ingen hensyntagen til manglende væsentlige vilkårlige kendetegn; fejlagtig betragtning vedrørende almen interesse; fejlagtig juridisk vurdering af relevansen af manglende alternative udformninger; konklusion vedrørende alternative udformninger baseret på urigtig gengivelse af faktiske omstændigheder og beviser; fejlagtig bevisførelse for nødvendighed og resultatet af den tekniske funktion; ikke relevant, terninger uden synlige linjer kan forekomme; fejlagtig konklusion vedrørende en påstået manglende tekniske virkning hos en underkategori af varer udvidet til også at omfatte alle andre varer, for hvilke et varemærke er registreret.

Det andet appelanbringende består af et led: Fejlagtig manglende hensyntagen til den omstændighed, at de væsentlige bestanddele er funktionelle.

Det tredje appelanbringende består af et led: Fejlagtig manglende hensyntagen til den omstændighed, at de væsentlige bestanddele, giver varen værdi.

Det fjerde appelanbringende består af elleve led: Fejlagtig retlig bedømmelse af bevisbyrden; fejlagtig analyse af det anfægtede varemærkes individuelle kendetegn; fejlagtig manglende hensyntagen til individuelle kendetegns tekniske virkning; fejlagtigt udelukkende at forlade sig på normerne i den pågældende branche; fejlagtigt krav om »spontanitet«, fejlagtig konklusion, hvorved en underkategori af varers påståede særpræg udvides til at omfatte alle varer, for hvilke et varemærke er registreret; fejlagtig anvendelse af kravet om »den form, der er størst sandsynlighed for, at den omhandlede vare vil antage«; afvisning af magisk terning som den mest sandsynlige form baseret alene på en urigtig gengivelse af faktiske omstændigheder og beviser; fejlagtig vurdering af særpræg alene baseret på kundekreds' synsvinkel; fejlagtig afvisning af hensyntagen til specifikke varer, der faktisk er markedsført; ukorrekt bevisførelse for relevansen af varer, der allerede er på markedet;

Det femte appelanbringende er opdelt i otte led: fejlagtigt krav om »entydighed«; fejlagtigt krav om »umiddelbarhed«; fejlagtigt fortolkning af kriteriet »direkte og konkret forbindelse«; fejlagtig analyse af beskrivende karakter alene med hensyntagen til en generel beskrivelse af varer; fejlagtig definition af den relevante kundekreds; forkert definition af, hvilket kendskab kundekredsen har; fejlagtig manglende hensyntagen til fremtidige udviklinger; fejlagtig vurdering af offentlighedens interesse ved fejlagtig henvisning til alternative udformninger.

Det sjette appelanbringende består af et led: Fejlagtig fastlæggelse af de faktiske omstændigheder uden bevis herfor.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 21).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari (Italien) den 29. januar 2015 — Giacomo Bolasco di Gianni Bolasco S.a.s. mod Comune di Monastir og Equitalia Centro SpA

(Sag C-37/15)

(2015/C 138/42)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Giacomo Bolasco di Gianni Bolasco S.a.s.

Sagsøgte: Comune di Monastir og Equitalia Centro SpA

Præjudicielt spørgsmål

Er bestemmelserne i artikel 188 i lovdekret nr. 152/2006 og dekretet fra Ministero dell'Ambiente af 17. december 2009, ifølge hvilke ikrafttrædelsen af gennemførelsesbestemmelserne til direktiv 2008/98/EF ⁽¹⁾ udsættes indtil vedtagelsen af et ministerielt dekret, som fastlægger de tekniske foranstaltninger og fristerne for ikrafttrædelsen af de omhandlede gennemførelsesbestemmelser, i strid med fællesskabsretten?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19.11.2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver (EUT L 312, s. 3).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Ireland (Irland) den 2. februar 2015 — Gerard Dowling, Pdraig McManus, Piotr Skoczylas og Scotchstone Capital Fund Limited mod Minister for Finance

(Sag C-41/15)

(2015/C 138/43)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Ireland

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Gerard Dowling, Pdraig McManus, Piotr Skoczylas og Scotchstone Capital Fund Limited

Sagsøgt: Minister for Finance

Præjudicielle spørgsmål

- 1) udelukker andet selskabsdirektiv⁽¹⁾ da under alle omstændigheder, herunder under omstændighederne i denne sag, udstedelsen af et påbud i medfør af section 9 i Credit Institutions (Stabilisation) Act 2010 i henhold til ministerens opfattelse, hvorefter den er nødvendig, når et sådant påbud har den virkning, at selskabets kapital forhøjes uden generalforsamlingens samtykke, at der tildeles nye aktier, uden at de tilbydes eksisterende aktionærer som forkøbsret uden generalforsamlingens samtykke, at den nominelle værdi af selskabets aktier sænkes uden generalforsamlingens samtykke, og at selskabets stiftelsesoverenskomst og vedtægter i denne forbindelse ændres uden generalforsamlingens samtykke?
- 2) udgjorde det af High Court i medfør af section 9 i Credit Institutions (Stabilisation) Act 2010 udstedte påbud i forhold til Irish Life and Permanent Group Holdings plc og Irish Life and Permanent plc da en tilsidesættelse af EU-retten?

⁽¹⁾ Rådets andet direktiv 77/91/EØF af 13.12.1976 om samordning af de garantier, der kræves i medlemsstaterne af de i artikel 58, stk. 2, i traktaten nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, for så vidt angår stiftelsen af aktieselskabet samt bevarelsen af og ændringer i dets kapital, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EFT L 26, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour d'appel de Bruxelles (Belgien) den 6. februar 2015 — État belge — SPF Finances mod ING International SA, indtrådt i ING Dynamic SA's rettigheder og forpligtelser

(Sag C-48/15)

(2015/C 138/44)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel de Bruxelles

Parter i hovedsagen

Sagsøger: État belge — SPF Finances

Sagsøgt: ING International SA, indtrådt i ING Dynamic SA's rettigheder og forpligtelser

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter⁽¹⁾, og nærmere bestemt artikel 2, sammenholdt med artikel 4, 10 og 11, fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser, såsom den belgiske arveafgiftslovs artikel 161 og 162, som ændret ved rammeloven af 22. december 2003 om afgift for kollektive investeringsinstitutter, for så vidt som nævnte årlige afgift for investeringsinstitutter, der er oprettet som kapital-selskaber i en anden medlemsstat, og som markedsfører andele i Belgien, pålægges det samlede beløb for de andele, der er registreret i Belgien, fratrullet beløb for tilbagekøb eller tilbagebetaling af sådanne registreringer med den følge, at de beløb, de pågældende investeringsinstitutter oppebærer i Belgien, er genstand for afgiften, mens de nævnte institutter stadig råder over beløbene?
- 2) Skal EF-traktatens artikel 49 til 55 samt artikel 56 til 66, eventuelt sammenholdt med EF-traktatens artikel 10 og 293, andet led, fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat ensidigt ændrer et tilknytningskriterium for en afgift, som den, der er fastsat i den belgiske arveafgiftslovs artikel 161 ff., med henblik på at erstatte et personligt tilknytningskriterium, der bygger på den skattepligtiges bopæl, og som er anerkendt i international skatteret, med et faktisk tilknytningskriterium, som ikke er anerkendt i international skatteret, når henses til, at medlemsstaten for at underbygge sin beskatningskompetence har fastsat en særlig sanktion i arveafgiftslovens artikel 162, stk. 3, der kun tager sigte på udenlandske virksomheder?

- 3) Skal EF-traktatens artikel 49 og 56, eventuelt sammenholdt med EF-traktatens artikel 10 og 293, andet led, fortolkes således, at de er til hinder for en afgift som den, der er beskrevet ovenfor, for så vidt som denne ikke tager hensyn til, at kollektive investeringsinstitutter etableret i andre medlemsstater allerede er pålagt afgifter i deres oprindelsesmedlemsstat, som udgør en yderligere økonomisk byrde, og som kan hæmme markedsføringen af deres andele i Belgien?
- 4) Skal Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer ⁽²⁾, eventuelt sammenholdt med EF-traktatens artikel 10 og artikel 293, andet led, fortolkes således, at det er til hinder for en afgift, som den, der er beskrevet ovenfor, for så vidt som denne griber ind i direktivets hovedformål om at gøre det lettere for kollektive investeringsinstitutter at markedsføre deres andele i EU?
- 5) Skal EF-traktatens artikel 49 og 56 fortolkes således, at de er til hinder for, at der i forbindelse med betaling af en afgift, som den, der er beskrevet ovenfor, opkræves administrative gebyrer hos kollektive investeringsinstitutter, der er etableret i en anden medlemsstat og markedsfører andele i Belgien?
- 6) Skal EF-traktatens artikel 49 og 56 fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse som arveafgiftslovens artikel 162, stk. 2, for så vidt som denne bestemmelse pålægger kollektive investeringsinstitutter, der er etableret i en anden medlemsstat og markedsfører andele i Belgien, en særlig sanktion i form af et forbud, udstedt af en domstol, mod for fremtiden at placere andele i Belgien, såfremt det pågældende investeringsinstitut undlader at indgive sin selvangivelse inden den 31. marts hvert år, eller såfremt det ikke betaler den ovenfor beskrevne afgift?

⁽¹⁾ EFT L 249, s. 25.

⁽²⁾ EFT L 375, s. 3.

Appel iværksat den 6. februar 2015 af Kurt Hesse til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 27. november 2014 i sag T-173/11 — Kurt Hesse und Lutter & Partner GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-50/15 P)

(2015/C 138/45)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Kurt Hesse (ved Rechtsanwalt M. Krogmann)

De andre parter i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design), Lutter & Partner GmbH og Dr. Ing. h. c. F. Porsche AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 27. november 2014 (sag T-173/11) ophæves.

— Afgørelse truffet den 11. januar 2011 af Fjerde Appellkammer (sag R0306/2010-4) annulleres, og indsigelsen mod ansøgningen om varemærkeregistrering nr. 5723 432 af 16. februar 2007 forkastes.

Subsidiært,

— Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret

Derudover har appellanten nedlagt påstand om, at

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for sit søgsmål har appellanten gjort følgende anbringender gældende:

1. Fejlagtig undladelse af at tage hensyn til faktorer i forhold til ligheden mellem varerne i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), i EF-varemærkeforordningen ⁽¹⁾.

Appellanten har anfægtet Rettens bedømmelse, hvorefter appelkammeret med rette havde været af den opfattelse, at »mobile navigationsapparater, særlig mobile navigationsapparater til brug sammen med satellitter« på den ene side og på den anden side de varer, der var omfattet af det varemærke, indsigelsen var støttet på, var af lignende art. Retten har i forbindelse med vurderingen af ligheden undladt at tage hensyn til væsentlige faktorer såsom de pågældende varers art, fremstilling, markedsføring, distributionskanaler og salgssteder. Under fuld hensyntagen til og korrekt afvejning af alle de relevante faktorer ville Retten være nået frem til, at varerne ikke var af lignende art.

2. Urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og urigtig retsanvendelse af EF-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 5, i forhold til beskyttelsen af det velkendte varemærke.

Retten har begået en retlig fejl ved at lade appelkammerets opfattelse, hvorefter varemærket »Carrera« er kendt af en betydelig del af offentligheden, være uprøvet. Appelkammeret har især støttet sin opfattelse på enkelte aspekter af en sagkyndig erklæring. Appelkammeret og Retten har med urette betegnet vigtige konklusioner i erklæringen som »værdiløse« og fuldstændig ignoreret andre væsentlige konklusioner. Således ligger en i betydeligt omfang urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviserne til grund for Rettens afgørelse.

3. Retligt fejlagtig antagelse af en »utilbørlig udnyttelse« i henhold til EF-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 5.

Retten har med urette undladt at prøve appelkammerets opfattelse, hvorefter der består en risiko for utilbørlig udnyttelse til gunst for det af appellanten ansøgte varemærke »Carrera«. Appelkammeret har lagt til grund, at samtlige de varer, der er omfattet af det ansøgte varemærke kan »indpasses i køretøjer og benyttes deri«. Heraf følger en »social vane«, der medfører, at benyttelsen på den ene side af de angivne varer og på den anden side køretøjer »relateres til hinanden«. Det forholder sig rent faktisk således, at den omstændighed alene, at de angivne varer kan indpasses i køretøjer og anvendes deri, ikke kan medføre en »social vane« og heller ikke kan føre til utilbørlig udnyttelse. Dermed har appelkammeret og Retten ikke begrundet deres afgørelse tilstrækkeligt.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van beroep te Antwerpen (Belgien) den
9. februar 2015 — United Video Properties Inc. mod Telenet NV**

(Sag C-57/15)

(2015/C 138/46)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van beroep te Antwerpen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: United Video Properties Inc.

Sagsøgt: Telenet NV

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er udtrykket »rimelige og forholdsmæssigt afpassede sagsomkostninger og andre udgifter« i håndhævelsesdirektivets ⁽¹⁾ artikel 14 til hinder for de belgiske retsforskrifter, der giver retterne mulighed for at tage hensyn til præcist fastlagte særlige omstændigheder i den konkrete sag, og som indeholder en ordning med varierende faste satser for omkostninger til advokatbistand?
- 2) Er udtrykket »rimelige og forholdsmæssigt afpassede sagsomkostninger og andre udgifter« i håndhævelsesdirektivets artikel 14 til hinder for en retspraksis, hvorefter udgifter til rådgivning ved en teknisk sagkyndig kun kan erstattes, såfremt der foreligger en ansvarspådragende adfærd (i eller uden for kontraktforhold)?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2004/48/EF af 29.4.2004 om håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (EUT L 157, s. 45).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione Tributaria Provinciale di Catanzaro (Italien) den 9. februar 2015 — Esse Di Emme Costruzioni Srl mod Tribunale Amministrativo Regionale della Calabria, Ministero della Giustizia og Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Sag C-59/15)

(2015/C 138/47)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Commissione Tributaria Provinciale di Catanzaro

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Esse Di Emme Costruzioni Srl

Sagsøgte: Tribunale Amministrativo Regionale della Calabria, Ministero della Giustizia og Ministero dell'Economia e delle Finanze

Præjudicielt spørgsmål

Er princippet i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som på området for offentlige kontrakter er blevet gjort anvendelig ved artikel 1 i Rådets direktiv 89/665 af 21. december 1989 ⁽¹⁾, i henhold til hvilken enhver person, hvis rettigheder og friheder, der er garanteret i henhold til EU-retten, er blevet krænket, har ret til effektive retsmidler for en domstol, til hinder for en national lovgivning, såsom artikel 9, 13, 14 i dekret nr. 115 af 30. maj 2002 fra republikkens præsident, som finder anvendelse på det foreliggende tilfælde, og som for adgang til forvaltningsdomstole på området for offentlige udbud foreskriver betaling af en retsafgift, der er højere end det, der er fastsat for forvaltningsdomstole på andre områder?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/665/EØF af 21.12.1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter (EFT L 395, s. 33).

Appel iværksat den 11. februar 2015 af Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 11. december 2014 i sag T-476/12, Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH mod Europa-Kommissionen

(Sag C-60/15 P)

(2015/C 138/48)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (ved Rechtsanwälte S. Altenschmidt og P.-A. Schütter)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten den 11. december 2014 i sag T-476/12 ophæves.
- Der gives medhold i den i første instans nedlagte påstand om ugyldighed, hvorved Kommissionens afgørelse af 17. januar 2013 (sag GESTDEM nr. 3273/2012) erklæres ugyldig.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten har tilsidesat forpligtelsen i forordning (EF) nr. 1367/2006⁽¹⁾ til at begrunde et afslag på fri adgang til miljøoplysninger. Retten har i strid med påbuddet i artikel 6, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1367/2006 ikke fortolket afslagsgrundene i artikel 4, stk. 3, og artikel 4, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1049/2001⁽²⁾ restriktivt. Retten har heller ikke i tilstrækkeligt omfang taget hensyn til den af appellanten fremførte offentlige interesse i adgangen til miljøoplysninger. Den appellerede dom er derfor heller ikke i overensstemmelse med den af Unionen godkendte Århuskonvention om adgang til miljøoplysninger.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6.9.2006 om anvendelse af Århus-konventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT L 264, s. 13).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Nederlandene) den 12. februar 2015 — Mehrdad Ghezelbash mod Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sag C-63/15)

(2015/C 138/49)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Mehrdad Ghezelbash

Sagsøgt: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Hvad er rækkevidden af artikel 27 i forordning nr. 604/2013⁽¹⁾ alene eller i forbindelse med 19. betragtning til forordning nr. 604/2013?

Har en asylansøger — i en situation som den foreliggende, hvor udlændingen først efter en Dublin-anmodning er blevet fremsat og accepteret, bliver konfronteret med denne anmodning, og udlændingen efter anmodningen om overtagelse er blevet imødekommet, fremlægger beviser, der kan føre til den konklusion, at det ikke er den anmodede medlemsstat men den anmodende medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, og den anmodende medlemsstat derefter hverken undersøger disse dokumenter eller forelægger dem for den anmodede medlemsstat — da på grundlag af den nævnte artikel ret til et (effektivt) retsmiddel mod anvendelsen af kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, som omhandlet i kapitel III i forordning nr. 604/2013?

- 2) Såfremt udlændingen i henhold til forordning nr. 604/2013 eller i henhold til den nu ophævede forordning nr. 343/2003⁽²⁾ i princippet ikke kan anfægte en urigtig anvendelse af kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, når den anmodede medlemsstat har accepteret anmodningen om overtagelse, er sagsøgtets udgangspunkt da korrekt, når denne hævder, at dette udgangspunkt kun kan fraviges i de i artikel 7 i forordning nr. 604/2013 omhandlede familiesituationer, eller kan der også tænkes andre særlige faktiske omstændigheder eller forhold, hvor udlændingen kan gøre gældende, at kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er blevet anvendt forkert?
- 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares således, at også andre omstændigheder end familiesituationer kan føre til, at udlændingen kan anfægte en urigtig anvendelse af kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan de faktiske omstændigheder og forhold, der beskrives i præmis 12 i nærværende afgørelse, da udgøre sådanne særlige faktiske omstændigheder og forhold?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT L 180, s. 31).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18.2.2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT L 50, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 12. februar 2015 —
BP Europa SE mod Hauptzollamt Hamburg-Stadt**

(Sag C-64/15)

(2015/C 138/50)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BP Europa SE

Sagsøgt: Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 10, stk. 4, i direktiv 2008/118/EF⁽¹⁾ fortolkes således, at betingelserne i denne bestemmelse kun er opfyldt, hvis den samlede mængde varer, der bevæges under en afgiftssuspensionsordning, ikke er nået frem til deres bestemmelsessted, eller kan bestemmelsen, henset til artikel 10, stk. 6, i direktiv 2008/118/EF, også anvendes i situationer, hvor kun en del af de punktafgiftspligtige varer, der bevæges under en afgiftssuspensionsordning, ikke er nået frem til bestemmelsesstedet?
- 2) Skal artikel 20, stk. 2, i direktiv 2008/118/EF fortolkes således, at en bevægelse af punktafgiftspligtige varer under en afgiftssuspensionsordning først ophører, når modtageren har afsluttet løsningen af det transportmiddel, der er nået frem til ham, endeligt, således at en konstatering af en manko, som sker under løsningen, er foretaget under bevægelsen af varerne?
- 3) Er artikel 10, stk. 2, sammenholdt med artikel 7, stk. 2, litra a), i direktiv 2008/118/EF til hinder for en national bestemmelse, hvorefter bestemmelsesmedlemsstatens kompetence til at opkræve afgift (ud over de i artikel 7, stk. 4, i direktiv 2008/118/EF regulerede tilfælde, hvor en opkrævning er udelukket), alene forudsætter, at det konstateres, at der er opstået en uregelmæssighed, og at det ikke er muligt at fastslå, hvor uregelmæssigheden blev begået, eller kræves det også, at det konstateres, at de punktafgiftspligtige varer ved at forlade afgiftssuspensionsordningen er overgået til forbrug?

- 4) Skal artikel 7, stk. 2, litra a), i direktiv 2008/118/EF fortolkes således, at det ved konstateringen af en uregelmæssighed i henhold til artikel 10, stk. 2, i direktiv 2008/118/EF i alle de situationer, hvor der ikke kan føres det i artikel 7, stk. 4, i direktiv 2008/118/EF omhandlede bevis for total ødelæggelse eller uigenkaldeligt tab af den konstaterede manko, skal antages, at de punktafgiftspligtige varer, der er bevæget under en afgiftssuspensionsordning, og som ikke er nået frem til bestemmelsesstedet, er overgået til forbrug?

(¹) Rådets direktiv af 16.12.2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (EUT 2009 L 9, s. 12).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Bari (Italien) den 12. februar 2015 —
straffesag mod Vito Santoro**

(Sag C-65/15)

(2015/C 138/51)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bari

Tiltalt i straffesagen

Vito Santoro

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 49 ff. TEUF og artikel 56 ff. TEUF ifølge den fortolkning, som Den Europæiske Unions Domstol har anlagt heraf i dom af 16. februar 2012 [i de forenede sager C-72/10 og C-77/10], fortolkes således, at de er til hinder for, at der iværksættes et udbud vedrørende koncessioner, der er af kortere varighed end tidligere tildelte koncessioner, selv om nævnte udbud er blevet iværksat med det erklærede formål at afhjælpe følgerne af den ulovlige udelukkelse af et vist antal erhvervsdrivende fra tidligere udbud?
- 2) Skal artikel 49 ff. TEUF og artikel 56 ff. TEUF ifølge den fortolkning, som Den Europæiske Unions Domstol har anlagt heraf i ovennævnte dom, fortolkes således, at de er til hinder for, at et krav om tidsmæssig tilpasning af koncessionernes udløb udgør en tilstrækkelig begrundelse for, at varigheden af koncessionerne i udbuddet er blevet begrænset i forhold til varigheden af de koncessioner, der tidligere er blevet tildelt?
- 3) Skal artikel 49 ff. TEUF og artikel 56 ff. TEUF ifølge den fortolkning, som Den Europæiske Unions Domstol har anlagt heraf i ovennævnte dom, fortolkes således, at de er til hinder for, at der fastsættes en forpligtelse til vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning af indsamling af væddemål, såfremt aktiviteten ophører ved udløbet af koncessionens varighed eller som følge af afgørelser om fortabelse eller tilbagekaldelse?

Sag anlagt den 12. februar 2015 — Europa-Kommissionen mod Den Helleniske Republik

(Sag C-66/15)

(2015/C 138/52)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved M. Wasmeier og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Helleniske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Hellske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 56-62 TEUF, idet den på tidspunktet for indregistrering af et motorkøretøj, der lejes eller leases af en kunde bosiddende i Den Hellske Republik, har opkrævet den fulde registreringsafgift hos en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat, uden at tage hensyn til hverken varigheden af leje- eller leasingkontrakten eller til varigheden af den periode, hvori det pågældende køretøj er blevet anvendt på det græske nationale område.
- Den Hellske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den Hellske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 56-62 TEUF, idet den har fastsat, at en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat, skal betale fuld registreringsafgift ved indregistrering af et motorkøretøj, der lejes eller leases af personer, som er bosiddende i Den Hellske Republik, uden at tage hensyn til varigheden af leje- (eller leasing)kontrakten eller til varigheden af den periode, hvori det pågældende køretøj er blevet anvendt på det græske nationale område.

Kravet om at betale det fulde afgiftsbeløb er uforholdsmæssigt og er til hinder for den frie udveksling af tjenesteydelser (jf. Domstolens praksis i sagerne Cura Anlagen, C-451/99, Coevering, C-242/05, Ilhan, C-42/08 og VAV Autovermietung GmbH, C-91/10).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
(Ungarn) den 16. februar 2015 — Nutrivet D.O.O.E.L. mod Országos Környezetvédelmi és
Természetvédelmi Főfelügyelőség**

(Sag C-69/15)

(2015/C 138/53)

Processprog: Ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Nutrivet D.O.O.E.L.

Sagsøgt: Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal en overførsel af affald anses for foretaget »på en måde, der ikke klart er specificeret i dokumentet i bilag VII« som omhandlet i artikel 2, nr. 35), litra g), nr. iii), i forordning (EF) nr. 1013/2006 ⁽¹⁾, når den person, der står for overførslen, udfylder rubrikkerne vedrørende importøren/modtageren, anlægget til nyttiggørelse og de berørte lande/stater, jf. henholdsvis rubrik 2 (»Importør/modtager«), 7 (»Anlæg til nyttiggørelse«) og 11 (»Berørte lande«) i dokumentet i den nævnte forordnings bilag VII, således at oplysningerne ikke stemmer overens indbyrdes, selv om oplysningerne vedrørende disse rubrikker tydeligt fremgår af det internationale fragtbrev og af andre tilgængelige dokumenter?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, kan det da betragtes som forholdsmæssigt at idømme en bøde herfor på et beløb, som svarer til den bøde, der pålægges en aktør, som misligholder sin forpligtelse til at udfylde dokumentet i bilag VII til forordning (EF) nr. 1013/2006?
- 3) Er det for at kunne erklære, at en overførsel af affald er ulovlig som omhandlet i artikel 2, nr. 35), litra g), nr. iii), i forordning (EF) nr. 1013/2006, påkrævet, at den, der udfylder dokumentet i den nævnte forordnings bilag VII, bevidst vildleder myndigheden?

- 4) Er det relevant for at kunne erklære, at en overførsel af affald, som foretages »på en måde, der ikke klart er specificeret i dokumentet i bilag VII« som omhandlet i artikel 2, nr. 35), litra g), nr. iii), i forordning (EF) nr. 1013/2006, er ulovlig, at de oplysninger, som ikke er klart specificeret, er relevante i forhold til miljøbeskyttelse? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, hvilke oplysninger i dokumentet i forordningens bilag VII skal da betragtes som relevante i forhold til miljøbeskyttelse?
- 5) Skal en overførsel af affald anses for foretaget »på en måde, der ikke klart er specificeret i dokumentet i bilag VII« som omhandlet i artikel 2, nr. 35), litra g), nr. iii), i forordning (EF) nr. 1013/2006, såfremt myndigheden ikke følger den i forordningens artikel 24 fastlagte procedure, ikke inddrager de berørte myndigheder og ikke kræver tilbagetagelse af det ulovligt overførte affald?
- 6) Hvordan skal begrebet jurisdiktion som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 1013/2006 fortolkes og behandles?
- 7) Hvordan skal formuleringen i bilag IC, del IV, punkt 15, i forordning (EF) nr. 1013/2006, ifølge hvilken en forhandler eller mægler skal være under bestemmelseslandets jurisdiktion for at kunne optræde som modtager, fortolkes?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1013/2006 af 14.6.2006 om overførsel af affald (EUT L 190, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Markkinaoikeus (Finland) den 19. februar 2015 —
Viiniverla Oy mod Sosiaali- ja terveystalouden lupa- ja valvontavirasto**

(Sag C-75/15)

(2015/C 138/54)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Markkinaoikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Viiniverla Oy

Sagsøgt: Sosiaali- ja terveystalouden lupa- ja valvontavirasto

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal der ved vurderingen af, om der foreligger en antydning som omhandlet i artikel 16, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 110/2008 af 15. januar 2008 om definition, betegnelse, præsentation og mærkning af samt beskyttelse af geografiske betegnelser for spiritus og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1576/89 ⁽¹⁾ tages udgangspunkt i en almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger?
- 2) I forbindelse med vurderingen af forbuddet mod at anvende betegnelsen »Verlados« for en spiritus fremstillet på basis af æbler, der markedsføres under denne betegnelse i Finland, hvorved forbuddet er nedlagt med henblik på at beskytte den geografiske betegnelse »Calvados«, hvilken betydning har da følgende omstændigheder for fortolkningen af begrebet »antydning« som omhandlet i artikel 16, litra b), i forordning nr. 110/2008 og anvendelsen af denne forordning:
 - a) Den første del (»Verla«) af betegnelsen »Verlados« er en landsby i Finland, som den finske forbruger muligvis kender.
 - b) Den første del (»Verla«) af betegnelsen »Verlados« henviser til producenten af dette produkt, Viiniverla Oy.

- c) »Verlados« er et lokalt produkt fremstillet i Verla, hvoraf der gennemsnitligt er blevet solgt et par hundrede liter om året i vinejendommens egen restaurant, og som i begrænset omfang kan fås på bestilling ved det statslige alkoholselskab som omhandlet i alkoholloven.
- d) Ordene »Verlados« og »Calvados« har ud af tre stavelser kun én til fælles (»dos«), men de sidste fire bogstaver (»ados«), dvs. halvdelen af bogstaverne i de respektive ord, er identiske?
- 3) Såfremt betegnelsen »Verlados« anses for en antydning som omhandlet i artikel 16, litra b), i forordning nr. 110/2008, kan anvendelsen af denne betegnelse da alligevel begrundes med en af de ovenfor nævnte omstændigheder eller en anden omstændighed, f.eks. den, at der i det mindste ikke er risiko for, at finske forbrugere tror, at »Verlados« er fremstillet i Frankrig?

⁽¹⁾ EUT L 39, s. 16

**Appel iværksat den 19. februar 2015 af Den Europæiske Unions Domstol til prøvelse af kendelse
afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 9. januar 2015 i sag T-406/14, Marcuccio mod Den Europæiske
Union og Den Europæiske Unions Domstol**

(Sag C-77/15 P)

(2015/C 138/55)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Den Europæiske Unions Domstol (ved A.V. Placco, som befuldmægtiget)

Den anden part i appelsagen: Luigi Marcuccio

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Kendelsen afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Tredje Afdeling) den 9. januar 2015 i sag T-409/14, Marcuccio mod Den Europæiske Union og Den Europæiske Unions Domstol, ophæves, for så vidt som Retten forkastede den anden, tredje og fjerde påstand i appellanten begæring til Retten i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement.
- Der gives appellanten medhold i disse påstande, og som konsekvens heraf:
 - træffer Domstolen principalt endelig afgørelse i sagen og forkaster Luigi Marcuccios erstatningspåstand med den begrundelse, at den er rettet direkte mod Den Europæiske Unions Domstol (som repræsentant for Den Europæiske Union).
 - Subsidiært, såfremt Domstolen finder, at den omstændighed, at nævnte påstand er rettet mod Domstolen og ikke mod Kommissionen (som repræsentant for Den Europæiske Union) er uden betydning for, om påstanden kan antages til realitetsbehandling, men at Retten, da den traf afgørelse om det processuelle spørgsmål, som Den Europæiske Unions Domstol rejste for Retten, skulle have truffet afgørelse om, at Kommissionen skulle træde i stedet for Domstolen som sagsøgt, hjemvises sagen til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om Luigi Marcuccios erstatningspåstand, i overensstemmelse med de af Domstolen fastsatte retsspørgsmål.
- Luigi Marcuccio tilpligtes at betale de af Domstolen afholdte omkostninger i førsteinstansen og i appelinstansen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Domstolen har med det første appelanbringende, der vedrører tilsidesættelse af de regler, som gælder for repræsentation af Den Europæiske Union ved Unionens retsinstanser, gjort gældende, at da der ikke findes udtrykkelige bestemmelser specielt vedrørende Den Europæiske Unions repræsentation ved Unionens retsinstanser i søgsmål anlagt i henhold til artikel 268 TEUF, hvorunder der nedlægges påstand vedrørende Unionens ansvar uden for kontraktforhold, skal reglerne vedrørende en sådan repræsentation udledes af de almindelige principper for udøvelse af den retslige funktion, navnlig princippet om hensynet til en hensigtsmæssig retspleje og princippet om, at domstolene skal være upartiske og uafhængige.

Domstolen har opdelt dette første anbringende i to led vedrørende dels tilsidesættelse af princippet om hensynet til god retspleje, dels tilsidesættelse af princippet om, at domstolene skal være upartiske og uafhængige. I forbindelse med det første led har Domstolen anført, at Rettens konklusion om, at det er Domstolens opgave at repræsentere Unionen i ovenfor nævnte erstatningssøgsmål, tydeligvis er baseret på den retspraksis, der blev indledt med dom Werhahn Hansamühle m.fl. mod Rådet og Kommissionen (63/72 — 69/71, EU:C:1973:121, herefter »dom Werhahn m.fl.«). Den afgørelse, der blev truffet i denne retspraksis, er, at når Fællesskabet, eller nu Unionen, stilles til ansvar for en handling, der er foretaget af en af dets institutioner, skal det repræsenteres af den institution (eller institutioner), som tillægges den ansvarspådragende handling. Domstolen har anført, at denne afgørelse ikke skulle have været anvendt i nærværende sag, eftersom resultatet heraf af forskellige grunde faktisk strider imod hensynet til en hensigtsmæssig retspleje, der er afgørelsens eksistensberettigelse, således som det klart fremgår af dom Werhahn m.fl. I denne sammenhæng har Domstolen endvidere i tillæg hertil gjort gældende, at Retten ikke har taget hensyn til rækkevidden af artikel 317, stk. 1, TEUF og af artikel 53, stk. 1, i forordning nr. 966/2012 ⁽¹⁾, i henhold til hvilke Retten skulle have accepteret princippet om, at en erstatning som den, der er nedlagt påstand om i denne sag, skal henføres under den del af EU-budgettet, der vedrører Kommissionen.

I det første anbringendes andet led har Domstolen med henvisning til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 10. juli 2008 i sag Mihalkov mod Bulgarien (sag nr. 67719/01) anført, at Retten, da den fastslog, at Domstolen skulle repræsentere Unionen i forbindelse med Luigi Marcuccios erstatningssøgsmål, tilsidesatte kravene om, at en domstol skal være uafhængig og objektivt upartisk. Eftersom, på den ene side, den handling, der udløste et angiveligt ansvar, foregik under et dommerkollegiums udøvelse af dets retslige funktioner og, på den anden side, det dommerkollegium, der skal tage stilling til sagen i) tilhører samme dømmende myndighed (Retten), som de dommere, der tilskrives den ansvarspådragende handling, tilhører, og ii) udgør en integreret del af den institution, der er sagsøgt i samme sag (Domstolen), hvortil dette dommerkollegium er fagligt tilknyttet, vil de førnævnte krav blive tilsidesat, navnlig såfremt erstatningen som den i denne sag krævede skal afholdes af budgettet vedrørende Domstolen, således som anført af Retten.

Domstolen har herefter med det andet appelanbringende gjort gældende, at den appellerede kendelse tilsidesætter begrundelsespligten, eftersom den ikke indeholder en specifik afkræftelse af Domstolens argumenter for Retten, som var baseret på rækkevidden af en række domme fra Domstolen, herunder dom Groupe Gascogne mod Kommissionen (C-58/12 P, EU:C:2013:770), Gascogne Sack mod Kommissionen (C-40/12 P, EU:C:2013:768) og Kendrion mod Kommissionen (C-50/12 P, EU:C:2013:771).

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25.10.2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 2012, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Symvoulío tis Epikrateias (Grækenland) den
20. februar 2015 — Kapnoviomichania Karelia AE mod Ypourgos Oikonomikon**

(Sag C-81/15)

(2015/C 138/56)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Symvoulío tis Epikrateias

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Kapnoviomichania Karelia AE

Sagsøgt: Ypourgos Oikonomikon

Præjudicielt

Skal direktiv 92/12/EØF ⁽¹⁾, fortolket i lyset af EU-rettens almindelige principper, og navnlig effektivitetsprincippet, princippet om retssikkerhed og proportionalitetsprincippet, antages at være til hinder for anvendelsen i en sag som den foreliggende af en medlemsstats lovbestemmelse, såsom artikel 108 i toldkodeksen, ifølge hvilken den godkendte oplagshaver kan erklæres solidarisk hæftende for betalingen af administrative sanktioner som følge af smugleri af produkter transporteret fra oplagshaverens afgiftsoplag under suspensionsordningen og flyttet på uretmæssig måde fra ovennævnte ordning som følge af smugleri, uanset om vedkommende på tidspunktet for overtrædelsen var ejer af varerne i henhold til de privatretlige bestemmelser, og uanset om der mellem gerningsmændene bag den ovennævnte smuglertrafik og den godkendte oplagshaver forelå et kontraktforhold, hvoraf det kan udledes, at de har optrådt som oplagshaverens repræsentanter?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/12/EØF af 25.2.1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1).

**Appel iværksat den 24. februar 2015 af H & R ChemPharm GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Tredje Afdeling) den 12. december 2014 i sag T-551/08, H & R ChemPharm GmbH mod Europa-
Kommissionen**

(Sag C-95/15 P)

(2015/C 138/57)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: H & R ChemPharm GmbH (ved Rechtsanwälte M. Klusmann og S. Thomas)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom (Tredje Afdeling) af 12. december 2014 i sag T-551/08 ophæves i sin helhed, for så vidt den vedrører appellanten.
- Subsidiært nedsættes den bøde på 22 mio. EUR, appellanten er blevet pålagt ved artikel 2 i den anfægtede afgørelse af 1. oktober 2008.
- Mere subsidiært hjemvises tvisten til fornyet afgørelse ved Den Europæiske Unions Ret.
- De i henhold til Rettens procesreglements artikel 90 pålagte sagsomkostninger på 10 000 EUR ophæves.
- Appelindstævnte pålægges at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er iværksat til prøvelse af Rettens dom (Tredje Afdeling) af 12. december 2014 (Reg.-Nr. 651533) i sag T-551/08, H&R ChemPharm GmbH mod Kommissionen, hvorved Retten forkastede et søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2008) 5476 endelig af 1. oktober 2008 (sag COMP/39 181 — Lysvoks), for så vidt den vedrørte appellanten.

Appellanten (og sagsøgeren i første instans) har til støtte for sin appel fremsat følgende anbringender:

1. Med det første anbringende har appellanten bl.a. gjort gældende, at artikel 81 EF [101 TEUF] er blevet tilsidesat, idet Retten har anført selvmodsigende og utilstrækkelige begrundelser vedrørende appellantens virksomhedsstruktur og virksomhedsansvar som begrundelse for, at appellanten skulle have overtrådt artikel 81 EF. Den grundlæggende selvmodsigelse består i, at Retten har behandlet appellanten og den med appellanten ikke forbundne virksomhed Tudapetrol som en enhed, for så vidt angår tilregnelsen af overtrædelsen, men har taget udgangspunkt i to adskilte virksomheder ved bødepåleggelsen. Da det ikke fremgår af dommens begrundelse, om der foreligger en enkelt virksomhed bestående af appellanten og Tudapetrol, eller om der er tale om to virksomheder, har appellanten ligeledes gjort en tilsidesættelse af begrundelsespligten (art. 296 TEUF) og appellantens som grundrettighed sikrede ret til forsvar gældende.
2. Appellanten har med det andet anbringende gjort gældende, at appellanten med urette er blevet tilregnet en medarbejders adfærd, selv om denne var samtidigt beskæftiget ved forskellige retligt adskilte virksomheder. Appellanten har kritiseret, at appellanten er blevet tilregnet denne medarbejders adfærd, uden at Retten har slået fast, om medarbejderen også endeligt har fortaget de omtvistede handlinger for appellanten. Retten har ved sin retlige stillingtagen til dette tilsidesat artikel 81 EF. Endvidere har Retten tilsidesat princippet om en retfærdig rettergang, idet den afviste den af appellanten tilbudte bevisførelse for medarbejderens faktiske opgaver med en retligt uholdbar begrundelse (tilsidesættelse af art. 6 EMRK).
3. Med det tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har foretaget fejl, der er afgørende for sagens afgørelse, ved fortolkningen af artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 ⁽¹⁾ med hensyn til den omsætning, der ligger til grund for bødens størrelse. Fejlen består i, at Retten har accepteret, at en udenforstående virksomheds omsætning medregnes ved bødeberegningen, selv om det er uomtvistet, at denne virksomhed ikke deltog i overtrædelsen og ikke udgør en økonomisk enhed sammen med appellanten. Der mangler i dommen også en begrundelse for på hvilket grundlag der ved fastsættelsen af bøden på trods af den manglende økonomiske enhed er medregnet en omsætning fra en udenforstående. Rettens argumentation tilsidesætter derfor ikke kun artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003, men også kravene i henhold til retspraksis om en behørig begrundelse (art. 296 TEUF).
4. Appellanten har med det fjerde anbringende gjort gældende, at Retten ved fastsættelsen af bøden har taget hensyn til omsætning, som først blev indtjent ved slutningen af den periode, som den angivelige overtrædelse vedrører, og har ekstrapoleret denne omsætning til hele tidsrummet for den angivelige overtrædelse. Dette står i modsætning til Rettens fremgangsmåde i den tilsvarende dom i Esso-sagen ⁽²⁾. I Esso-dommen fastslog den samme ret i samme sag vedrørende samme emne, at Kommissionens fremgangsmåde førte til en kunstig forhøjelse af den omsætning, der lægges til grund ved bødeberegningen. Denne ulige behandling udgør en tilsidesættelse af artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003. Da Retten ikke har taget stilling til appellantens indvendinger, foreligger der endvidere en begrundelsesmangel ved den appellerede dom (art. 296 TEUF). Appellanten har endvidere gjort gældende, at Retten har begået en fejl ved beregningen af omsætningen, hvilket førte til, at omsætning i strid med artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 blev medregnet to gange.
5. Med det femte anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten har begået flere retlige fejl ved fastsættelsen af bøden, herunder særlig, at den bøde, appellanten er blevet pålagt, er uforholdsmæssig sammenholdt med de andre virksomheder, der deltog i de angivelige overtrædelser (tilsidesættelse af artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003). Appellanten har gjort gældende, at Retten ikke tog hensyn til forskelle i retsstridigheden af appellantens deltagelse i overtrædelsen set i forhold til de andre deltagende virksomheder, og at der blev taget uforholdsmæssigt hensyn til virksomhedsstørrelsen.
6. Appellanten har med det sjette anbringende gjort gældende, at Retten har begået retlige fejl ved fastsættelsen af sagsomkostningerne med henblik på pålæggelse af ikke nærmere godtgjorte angiveligt supplerende og af appellanten forårsagede sagsomkostninger for Retten (tilsidesættelse af art. 90, litra a), i Rettens procesreglement, artikel 296 TEUF og art. 6 EMRK). Sådanne omkostninger foreligger ikke, og appellanten er heller ikke blevet hørt forud for vedtagelsen af afgørelsen vedrørende sagsomkostninger.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT L 1, s. 1).

⁽²⁾ T-540/08, EU:T:2014:630.

Appel iværksat den 27. februar 2015 af Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH og Pilkington Italia SpA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 17. december 2014 i sag T-72/09, Pilkington Group Limited m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-101/15 P)

(2015/C 138/58)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH og Pilkington Italia SpA (ved solicitors S. Wisking og K. Fountoukakos-Kyriakakos)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Dommen i sag T-72/09 ophæves delvist, for så vidt som appellanterne ikke fik medhold i deres påstand om annullation af afgørelsens artikel 2, litra c).
- Den bøde, appellanterne er blevet pålagt i henhold til afgørelsens artikel 2, litra c), nedsættes.
- Kommissionen tilpligtes at betale appellanternes omkostninger i forbindelse med denne sag.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har gjort gældende, at den appellerede dom bør ophæves af følgende grunde:

For det første begik Retten en retlig fejl ved sin fortolkning af punkt 13 i Kommissionens retningslinjer for bødeberegning fra 2006 ⁽¹⁾ ved at lægge til grund, at Kommissionen ved fastsættelsen af den relevante værdi af afsætningen med rette kunne tage hensyn til afsætning, der i medfør af kontrakter, der gik forud for overtrædelsesperioden, og som ikke blev genforhandlet i løbet af overtrædelsesperioden. Da en sådan afsætning ikke kan være blevet påvirket af overtrædelsen, var det ikke retligt korrekt at tage hensyn til den ved fastsættelsen af bødens grundbeløb.

For det andet begik Retten en retlig fejl ved sin fortolkning af artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 ⁽²⁾ ved at lægge til grund, at det endelige bødebeløb ikke overskred det lovbestemte loft på 10 %. Den passende valutakurs ved beregningen af loftet på 10 % er ikke ECB's gennemsnitlige valutakurs for det regnskabsår, der gik forud for året for vedtagelsen af afgørelsen, men den ECB-valutakurs, der gjaldt på den dag, afgørelsen blev vedtaget.

For det tredje begik Retten en retlig fejl ved en urigtig anvendelse af reglerne om ligebehandling og proportionalitet og ved at undlade at gøre brug af sin fulde prøvelsesret med den intensitet, der kræves i henhold til Domstolens praksis.

⁽¹⁾ Retningslinjer for beregning af bøder efter artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1/2003 (EUT 2006 C 210, s. 2).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16.12.2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (nu artikel 101 og 102 i TEUF) (EFT 2003 L 1, s. 1).

RET TEN

Rettens dom af 12. marts 2015 — Vestel Iberia og Makro autoservicio mayorista mod Kommissionen

(Sag T-249/12 og T-269/12) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål — toldunion — efterfølgende bogføring af og fritagelse for importafgifter — farvefjernsynsmodtagere hidrørende fra Tyrkiet — anmodning om fritagelse for told indgivet af to importører — Kommissionen henviser de nationale myndigheder til en afgørelse vedrørende en anden importør — artikel 871, stk. 2 og 6, og artikel 905, stk. 2 og 6, i forordning (EØF) nr. 2454/93 — ikke umiddelbart berørt — afvisning)

(2015/C 138/59)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Vestel Iberia, SL (Madrid, Spanien) (sag T-249/12) og Makro autoservicio mayorista SA (Madrid) (sag T-269/12) (ved advokaterne P. De Baere og P. Muñiz)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved R. Lyal og L. Keppenne, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgerne: Kongeriget Spanien (ved abogado del Estado A. Rubio González)

Sagens genstand

Påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2010) 22 endelig af 18. januar 2010, hvorved Kommissionen fastslog, at efterfølgende bogføring af importafgifter var begrundet, og at fritagelse for disse afgifter ikke var begrundet i en bestemt sag.

Konklusion

- 1) Sagerne T-249/12 og T-269/12 forenes med henblik på denne dom.
- 2) Sagerne afvises.
- 3) Vestel Iberia, SL og Makro autoservicio mayorista SA betaler sagsomkostningerne.
- 4) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 235 af 4.8.2012.

Rettens dom af 9. marts 2015 — ultra air mod KHIM — Donaldson Filtration Deutschland (ultra.air ultrafilter)

(Sag T-377/13) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — ugyldighedssag — EF-ordmærket ultra.air ultrafilter — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009)

(2015/C 138/60)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: ultra air GmbH (Hilden, Tyskland) (ved advokat C. König)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (ved G. Schneider, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret og intervenient ved Retten: Donaldson Filtration Deutschland GmbH (Haan, Tyskland) (ved advokaterne N. Siebertz, M. Teworte-Vey og A. Renvert)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 6. maj 2013 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1100/2011-4) vedrørende en ugyldighedssag mellem Donaldson Filtration Deutschland GmbH og ultra air GmbH

Konklusion

- 1) Afgørelse truffet den 6. maj 2013 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1100/2011-4) annulleres for så vidt angår enheder til tidsstyring.
- 2) I øvrigt frifindes Harmoniseringskontoret.
- 3) ultra air GmbH bærer sine egne omkostninger og betaler de af Harmoniseringskontoret og Donaldson Filtration Deutschland GmbH afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 260 af 7.9.2013.

Rettens dom af 6. marts 2015 — Braun Melsungen mod KHIM (SafeSet)

(Sag T-513/13) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — ansøgning om EF-ordmærket SafeSet — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — begrundelsespligt — artikel 75, første punktum, i forordning nr. 207/2009 — prøvelse ex officio af de faktiske omstændigheder — artikel 76, stk. 1, i forordning nr. 207/2009)

(2015/C 138/61)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: B. Braun Melsungen AG (Melsungen, Tyskland) (ved advokat M.-C. Seiler)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (ved G. Schneider, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Påstand om annulation af afgørelse truffet den 27. juni 2013 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1598/2012 1) vedrørende en ansøgning om registrering af ordtegnet SafeSet som EF-varemærke

Konklusion

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) B. Braun Melsungen AG betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 336 af 16.11.2013.

Rettens dom af 6. marts 2015 — Novomatic mod KHIM — Berentzen Mally Marketing plus Services (BLACK JACK TM)

(Sag T-257/14) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EF-figurmærket BLACK JACK TM — det ældre EF-ord- og figurmærke BLACK TRACK — relativ registreringshindring — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009)

(2015/C 138/62)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Novomatic AG (Gumpoldskirchen, Østrig) (ved advokat W. Mosing)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (først ved A. Pohlmann og derefter ved S. Hanne, som befuldmægtigede)

Den anden part for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret og intervenient ved Retten: Berentzen Mally Marketing plus Services GmbH (Meerbusch, Tyskland)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelse truffet den 18. februar 2014 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 329/2012 4) vedrørende en indsigelsessag mellem Berentzen Mally Marketing plus Services GmbH og Novomatic AG.

Konklusion

- 1) Afgørelse truffet den 18. februar 2014 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 329/2012 4) annulleres.
- 2) Harmoniseringskontoret betaler sagens omkostninger, herunder de omkostninger, der er afholdt under sagen for appelkammeret.

⁽¹⁾ EUT C 194 af 24.6.2014.

Rettens kendelse af 26. februar 2015 — Lavazza mod KHIM — Commercialunione prima (LAVAZZA A MODO MIO)

(Sag T-392/12) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — indsigelse — tilbagetagelse af indsigelsen — ufornuddent at træffe afgørelse)

(2015/C 138/63)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Luigi Lavazza SpA (Turin, Italien) (ved advokaterne A. Vanzetti, M. Ricolfi, G. Sironi og C. Mezzetti)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (først ved F. Mattina, derefter ved F. Mattina og N. Bambara og endeligt ved N. Bambara og P. Bullock, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret og intervenient ved Retten: Commercialunione Prima Srl (Bresso, Italien) (ved advokaterne G. Celona og B. Dosi)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelse truffet den 26. juni 2012 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 124/2011 1) vedrørende en indsigelsessag mellem Commercialunione Prima Srl og Luigi Lavazza SpA.

Konklusion

- 1) Det er ufornuddent at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Luigi Lavazza SpA og Commercialunione Prima Srl bærer deres egne omkostninger og betaler hver halvdelen af de omkostninger, der er afholdt af Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design).

⁽¹⁾ EUT C 331 af 27.10.2012.

Rettens kendelse af 3. marts 2015 — Gemeente Nijmegen mod Kommissionen

(Sag T-251/13) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål — statsstøtte — støtte ydet af en nederlandsk kommune til en professionel fodboldklub — afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure efter artikel 108, stk. 2, TEUF — støtteforanstaltning, der på datoen for afgørelsen er fuldstændig gennemført — formaliteten — anfægtelig retsakt)

(2015/C 138/64)

Processprog: nederlandsk

Parter

Sagsøger: Gemeente Nijmegen (Nederlandene) (ved advokaterne H. Janssen og S. van der Heul)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved S. Noë og B. Stromsky, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse K(2013) 1152 endelig af 6. marts 2013 om støtte til de professionelle nederlandske fodboldklubber Vitesse, NEC, Willem II, MVV, PSV og FC Den Bosch i 2008-2011 [Statsstøttesag SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)]

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Gemeente Nijmegen betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 189 af 29.6.2013.

Rettens kendelse af 26. februar 2015 — Métropole Gestion mod KHIM — Metropol (METROPOL)

(Sag T-431/13) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — ordmærket METROPOL — ugyldighedsbegæring — mangel på ansøgning om fornyelse af registreringen af varemærket — slettelse af varemærket ved udløbet af registreringen — ufornuddent at træffe afgørelse)

(2015/C 138/65)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Métropole Gestion (Paris, Frankrig) (ved advokat M.-A. Roux Steinkühler)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (ved A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret: Metropol Investment Financial Company Ltd (Moskva, Rusland)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 4. juni 2013 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sagerne R 723/2012-2 og R 845/2012-2) vedrørende en ugyldighedssag mellem Métropole Gestion og Metropol Investment Financial Company Ltd

Konklusion

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Métropole Gestion og Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) bærer hver deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 344 af 23.11.2013.

Rettens kendelse af 24. februar 2015 — G-Star Raw mod KHIM — PepsiCo (PEPSI RAW)

(Sag T-473/13) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — indsigelse — tilbagetagelse af ansøgningen om registrering af det anfægtede varemærke — uforment at træffe afgørelse)

(2015/C 138/66)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: G-Star Raw CV (Amsterdam, Nederlandene) (ved advokaterne J. van Manen, M. van de Braak og L. Fresco)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (ved A. Folliard-Monguiral)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret og intervenient ved Retten: PepsiCo, Inc. (New York, New York, De Forenede Stater) (ved advokaterne V. von Bomhard og T. Heitmann)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelse truffet den 25. juni 2013 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1586/2012-2) vedrørende en indsigelsessag mellem G-Star Raw CV og PepsiCo, Inc.

Konklusion

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.
- 2) G-Star Raw CV og PepsiCo, Inc. bærer deres egne omkostninger og betaler hver halvdelen af de af Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 344 af 23.11.2013.

Rettens kendelse af 5. marts 2015 — Intesa Sanpaolo mod KHIM (NEXTCARD)(Sag T-233/14) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — ansøgning om EF-ordmærket NEXTCARD — undersøgerens delvise afslag på registrering — begrundelsespligt — søgsmål, der er åbenbart ugrundet)

(2015/C 138/67)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Intesa Sanpaolo SpA (Torino, Italien) (ved advokaterne P. Pozzi, G. Ghisletti og F. Braga)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (ved L. Rampini, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelse truffet den 10. februar 2014 af Femte Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1807/2013-5) vedrørende en ansøgning om registrering af ordmærket NEXTCARD som EF-varemærke.

Konklusion

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked frifindes.
- 2) Intesa Sanpaolo SpA betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 235 af 21.7.2014.

Sag anlagt den 23. december 2014 — Søndagsavisen mod Kommissionen

(Sag T-833/14)

(2015/C 138/68)

Processprog: dansk

Parter

Sagsøger: Søndagsavisen A/S (Søborg, Danmark) (ved advokat M. Honoré)

Sagsøgte: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse af 9. juli 2014 om ikke at gøre indsigelse mod afgiftsfritagelsen for visse reklamer (SA.35683) annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er konkurrent til støttemodtageren, har gjort gældende, at Kommissionen burde have fastslået, at der var anledning til tvivl om, hvorvidt afgiftsfritagelsen for reklamer i ikke-husstandsdelte tryksager og abonnementsaviser udgjorde støtte.

Sagsøgeren anfører, at Kommissionen derfor burde have truffet afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure, jf. artikel 108, stk. 2, TEUF og procedureforordningens artikel 4, stk. 4 ⁽¹⁾. Ved ikke at gøre dette har Kommissionen tilsidesat sagsøgerens processuelle rettigheder i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF.

Til støtte for, at der forelå rimelig tvivl, gør sagsøgeren navnlig gældende:

- at Kommissionens sagsbehandlingstid er ekstraordinært lang og i sig selv vidner om, at der forelå rimelig tvivl — ikke mindst i lyset af, at der er tale om en anmeldt støtteordning efter artikel 108, stk. 3, TEUF
- at Kommissionens afgørelse lider af en begrundelsesmangel i relation til afgiftsfritagelsen for reklamer i ikke-husstandsomdelte tryksager og abonnementsaviser og
- at Kommissionen foretog en mangelfuld og fejlbehæftet undersøgelse af den danske reklameafgiftslov med henblik på at vurdere om afgiftsfritagelsen for reklamer i ikke-husstandsomdelte tryksager og abonnementsaviser indebærer statsstøtte.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 23. december 2014 — Forbruger-Kontakt mod Kommissionen

(Sag T-834/14)

(2015/C 138/69)

Processprog: dansk

Parter

Sagsøger: Forbruger-Kontakt A/S (Taastrup, Danmark) (ved advokat M. Honoré)

Sagsøgte: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse af 9. juli 2014 om ikke at gøre indsigelse mod afgiftsfritagelsen for visse reklamer (SA.35683) annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De søgsmålsgrunde, som sagsøgeren har gjort gældende, er i det væsentlige identiske med eller ligner dem, som er fremsat i sag T-833/14, Søndagsavisen mod Kommissionen.

Sag anlagt den 4. februar 2015 — Sharif University of Technology mod Rådet

(Sag T-52/15)

(2015/C 138/70)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Sharif University of Technology (Teheran, Iran) (ved Barrister M. Happold)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Bilaget til Rådets afgørelse 2014/776/FUSP, bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP, bilaget til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1202/2014 og bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.
- Sagsøgeren tildeles erstatning for den skade, som Rådets handlinger har påført sagsøgerens omdømme.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har med søgsmålet nedlagt påstand om annullation af bilaget til Rådets afgørelse 2014/776/FUSP ⁽¹⁾, bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP ⁽²⁾, bilaget til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1202/2014 ⁽³⁾ og bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 ⁽⁴⁾.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

Med det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet har tilsidesat sagsøgerens ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse.

Med det andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren.

Med det tredje anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet har tilsidesat sagsøgerens ejendomsret og proportionalitetsprincippet.

Med det fjerde anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet har misbrugt sine beføjelser ved at vedtage restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 2014/776/FUSP af 7.11.2014 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 325, s. 19).

⁽²⁾ Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26.7.2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39).

⁽³⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1202/2014 af 7.11.2014 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 325, s. 3).

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23.3.2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (EUT L 88, s. 1).

Sag anlagt den 4. februar 2015 — Amitié mod EACEA

(Sag T-59/15)

(2015/C 138/71)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Amitié Srl (Bologna, Italien) (ved advokat D. Bogaert)

Sagsøgt: Forvaltningsorganet for Undervisning, Audiovisuelle Medier og Kultur (EACEA)

Sagsøgerens påstande

- Den sag, der er anlagt mod EACEA, antages til realitetsbehandling.

- Det fastslås, at den af EACEA tilsendte beslutning dateret 26. november 2014 ikke er retligt grundet, og som følge deraf annulleres alle de foranstaltninger, som EACEA har truffet mod sagsøgeren, øjeblikkeligt.
- Det fastslås, at den debetnota med nr. 3241415195 på 941 310,38 EUR, som EACEA har tilstilet sagsøgeren, ikke er skyldig.
- EACEA tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har med denne stævning i henhold til artikel 256 TEUF og 272 TEUF anmodet Retten om at fastslå, at EACEA's beslutning af 26. november 2014, der opregner foranstaltninger truffet mod AMITIE efter den undersøgelse, der blev foretaget af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), er ugrundet.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om, at de vedtagne foranstaltninger mod sagsøgeren er ubegrundede.

- Manglende opfyldelse af de betingelser, der er fastsat for anvendelsen af foranstaltningerne: Tilsidesættelse af bestemmelserne i forordning nr. 2988/1995 ⁽¹⁾ og af proportionalitetsprincippet.
- Tilsidesættelse af de kontraktmæssige bestemmelser og uretmæssig anvendelse af forordning nr. 966/2012 ⁽²⁾ og forordning nr. 1268/2012 ⁽³⁾. Ingen af de foranstaltninger (som er indeholdt i EACEA's beslutning dateret 26. november 2014), som er iværksat imod sagsøgeren, er retligt begrundede. Endvidere ville tilbagesøgning af alle de beløb, som sagsøgeren er blevet tildelt, udgøre et misbrug af rettigheder og ugrundet berigelse af EACEA.

2. Andet anbringende om OLAF's undersøgelses og konklusioners manglende gyldighed (tilsidesættelse af kontraktbestemmelser og de anvendelige forordninger).

- De undersøgelser, OLAF har foretaget, overholdt ikke forordning nr. 883/2013 ⁽⁴⁾ og/eller de almindelige principper, der finder anvendelse på sagen.
- Da EACEA's beslutning er baseret på de konklusioner, OLAF nåede efter sine undersøgelser, påvirker den manglende retmæssighed, som OLAF's undersøgelser og rapport er behæftet med, nødvendigvis EACEA's beslutning.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18.12.1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25.10.2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002.

⁽³⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 af 29.10.2012 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11.9.2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999.

Sag anlagt den 6. februar 2015 — TALANTON mod Kommissionen**(Sag T-65/15)**

(2015/C 138/72)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Talanton Anonymi Emporiki — Symvouleftiki — Ekpaideftiki Etaireia Dianomon, Parochis Ypiresion Marketing kai Dioikisis Epicheiriseon (Palaio Faliro, Grækenland) (ved advokat K. Damis)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Der foranstaltes en ekspertvurdering med henblik på at vurdere konklusionen i den eksterne revisionsrapport, som Kommissionen fejlagtigt godkendte, og som fastslog, at »der ikke foreligger nogen alternative beviser, som underbygger de ansøgte personaleomkostninger«. Denne omstændighed er afgørende for afgørelsen af tvisten, eftersom personaleomkostninger udgør størstedelen af de udgifter, der er støtteberettigede, og de overstiger således også alle de indirekte omkostninger.
- For det første fastslås det, at debetnota nr. 3241414916 af 10. december 2014, hvorved Kommissionen krævede, at sagsøger tilbagebetalte 273 535,38 EUR for kontrakten vedrørende projekt FP-7216088 POCEMON som følge af den ufuldstændige og fejlagtige revisionsrapport 11-BA135-006, udgør en tilsidesættelse af Kommissionens kontraktlige forpligtelser, og for det andet fastslås det, at de i henhold til kontrakten anmeldte udgifter er støtteberettigede, hvorfor Kommissionen tilpligtes at udstede en kreditnota på 129 764,38 EUR.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende vedrører voldgiftsbestemmelsen

- Sagsøgeren gør gældende, at dennes detaljerede begrundelse for søgsmålet viser, at der ikke foreligger en årsagssammenhæng mellem de faktiske omstændigheder, som revisionsrapporten henviser til, og konklusionerne i denne rapport, der uden begrundelse blev godkendt af Kommissionen til trods for sagsøgerens underbyggede indsigelser, der ikke blev efterprøvet. Det følger af den omhandlede analyse, at alle synspunkterne i den eksterne revisionsrapport mangler grundlag, hvorfor Kommissionen bør drage nye konklusioner og godkende sagsøgerens omkostninger.

2. Andet anbringende vedrørende gennemførelsen af kontrakten i god tro og forbuddet mod urimelig anvendelse af kontraktens bestemmelser

- Sagsøgeren gør for det første gældende, at denne ikke blev indrømmet en ret til direkte at gøre indsigelse over for den af Kommissionen udpegede revisor og til at tilbagevise de ugrundede påstande fra ophavsmanden til udkastet til revisionsrapporten. Dette forhold er særligt vigtigt, eftersom der rejses tvivl om den eksterne revisors upartiskhed i forhold til sagsøgeren og om den eksterne revisors fejl.
- Sagsøgeren gør for det andet gældende, at udkastet til den eksterne revisionsrapport blev godkendt af Kommissionen, uden at sagsøgerens retmæssige og detaljerede bemærkninger og de af denne fremsendte yderligere oplysninger blev taget i betragtning, og uden at der blev argumenteret herfor. Udkastet til revisionsrapport blev gengivet i revisionsrapport nr. 11-BA135-006 af 22. januar 2013 vedrørende kontrakt nr. FP7-216088 POCEMON, hvoraf det fejlagtigt fremgår, at der ikke forelå nogen alternative beviser vedrørende de ansøgte personaleomkostninger. Den eksterne revisors bedømmelse er vilkårlig og uberettiget, eftersom et stort antal alternative beviser og erklæringer på tro og love er blevet indgivet af samtlige de medarbejdere, som har arbejdet med projektet, hvilket indebærer, at Kommissionens afgørelse, som uden begrundelse godkender den eksterne revisors konklusioner, er fejlagtig.

Sag anlagt den 12. februar 2015 — Scandlines Øresund m.fl. mod Kommissionen**(Sag T-68/15)**

(2015/C 138/73)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Scandlines Øresund I/S (Helsingør, Danmark), HH Ferries Helsingør ApS (Helsingør), HH-Ferries Helsingborg AB (Helsingborg, Sverige) (ved advokaterne M. Johansson, R. Azelius og P. Remnelid)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Denne stævning er indgivet i henhold til artikel 263 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde med henblik på annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 15. oktober 2014 i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (i sag SA.36558 og SA.38371 — Danmark og SA.36662 — Sverige, statsstøtte ydet til Øresundsbro Konsortiet).

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om retlige fejl og fejlskøn.

- Sagsøgerne har med det første anbringendes første led gjort gældende, at Kommissionen foretog et åbenlyst fejlskøn, da den konkluderede, at finansieringen af baglandsfaciliteterne ikke indebar statsstøtte, idet de omhandlede foranstaltninger hverken kunne forvride konkurrencen eller påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.
- Med det andet led har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen begik retlige fejl med hensyn til statsgarantiernes ubetingede karakter og konsortiets retsligt bindende krav på at opnå statsgaranteret finansiering, samt med hensyn til Kommissionens vurdering af antallet af statsgarantier.
- Sagsøgerne har med anbringendets tredje og fjerde led gjort gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at konkludere, at de svenske garantiforanstaltninger udgjorde en støtteordning og eksisterende støtte.
- Med det femte led har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen foretog et åbenlyst fejlskøn, da den konkluderede, at statsgarantierne var begrænsede til finansieringen af den faste forbindelse.
- Med det sjette led har sagsøgerne gjort gældende, at artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF er blevet tilsidesat, idet Kommissionen ikke havde et tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at de omhandlede støtteforanstaltninger var forenelige med det indre marked.
- I forbindelse med det sjette led har sagsøgerne også anført, at Kommissionen har begået en retlig fejl ved ikke at vurdere den kumulative virkning af alle de forskellige støtteforanstaltninger, der direkte eller indirekte er blevet ydet til konsortiet.
- Sagsøgerne har med anbringendets syvende led gjort gældende, at princippet om berettigede forventninger er blevet anvendt forkert.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af forpligtelsen til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

- Det andet anbringende er opdelt i 19 led, hvorved sagsøgerne har gjort gældende, at den undersøgelse, Kommissionen har foretaget, var utilstrækkelig og ufuldstændig, og at Kommissionen på flere punkter undlod at følge sine egne retningslinjer og meddelelser. Disse undladelser godtgør, at der foreligger en samlet mængde samstemmende bevismateriale, som viser, at Kommissionen ikke var i stand til at træffe afgørelse vedrørende alle de alvorlige vanskeligheder, som der er henvist til i den foreliggende sag, på den dato, hvor den omtvistede afgørelse blev truffet. Som følge deraf var det med urette, at Kommissionen nægtede at sikre de processuelle rettigheder, som sagsøgerne har i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten.

- Sagsøgerne har med deres tredje og sidste anbringende gjort gældende, at den anfægtede afgørelse bygger på en utilstrækkelig begrundelse. Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen undlod at sikre, at de i den anfægtede afgørelse gengivne tilkendegivelser og begrundelser var tilstrækkeligt nøjagtige til, at sagsøgerne kunne forsvare deres rettigheder, og til at Domstolen kunne udøve sin prøvelsesret. De påståede mangler i begrundelsen vedrører Kommissionens vurdering af baglandsfaciliteterne, statsgarantierne, de danske skattefordele, de danske statslån og endelig den omstændighed, at Kommissionens konklusioner vedrørende forenelighed med det indre marked og berettigede forventninger bygger på en cirkulær argumentation.

Sag anlagt den 6. februar 2015 — Hippler mod Kommissionen

(Sag T-72/15)

(2015/C 138/74)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Eberhard Hippler (Dorsten, Tyskland) (ved advokat M. Richter)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgte forbydes — med pålæggelse af en bøde, som fastsættes af Retten for hver enkelt overtrædelse — at offentliggøre ruteplanerne for »Bochum«, »Dortmund«, »Düsseldorf/Meerbusch«, »Duisburg« og »Essen« uden sagsøgerens tilladelse, således som sket for så vidt angår:

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Dortmund.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Bochum.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Essen.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Duesseldorf.pdf>

<http://dma.jrc.it/idas/lightrail/Duisburg.pdf>

- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren 10 100 EUR i erstatning.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren udgifterne til advokater forud for retssagen svarende til 2 743,43 EUR.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder advokatomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet gør sagsøgeren gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF ⁽¹⁾ og af §§ 15 og 19a, sammenholdt med § 97, stk. 2, i ophavsretsloven ⁽²⁾.

Sagsøgeren gør gældende, at de omtvistede ruteplaner er ophavsretligt beskyttet som materiale af videnskabelig eller teknologisk art. Sagsøgeren har på intet tidspunkt givet sagsøgte tilladelse til den nævnte brug, og har navnlig ikke overdraget nogen brugsrettigheder. Sagsøgte har heller ikke opnået brugsrettighederne fra tredjemand. Sagsøgte har gennem brugen af ruteplanerne gjort dem offentligt tilgængelige, dvs. offentliggjort planerne.

Sagsøgeren anfører endvidere, at det økonomiske tab som denne har lidt, skal beregnes på samme måde som licenser. Sagsøgeren er berettiget til at modtage betaling af en passende licens. På det tyske marked anses det for sædvanligt og passende at tildele licenser for 2 200 EUR pr. plan, hvilket ligeledes er anerkendt som sædvanligt og passende af de tyske domstole. Følgelig skal der betales 10 100 EUR i skadeserstatning.

Sagsøgeren gør yderligere gældende, at denne har lidt et ikke-økonomiske tab som følge af overtrædelsen af sagsøgerens ophavsretlige eneret, og at sagsøgte derfor skal tilpligtes at erstatte dette tab og pålægges at ophøre med den omhandlede brug.

Sagsøgeren gør endelig gældende, at denne med rette fremsatte et påbud over for sagsøgte gennem sin advokat, og at sagsøgte skal betale de således nødvendige udgifter til advokat, hvilke beløber sig til 2 743,43 EUR.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22.5.2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (EFT L 167 af 22.6.2001).

⁽²⁾ Ophavsretsloven af 9.9.1965 (BGBl. I s. 1273), som senest ændret ved artikel 1 i lov af 5.12.2014 (BGBl. I s. 1974).

Sag anlagt den 20. februar 2015 — Aston Martin Lagonda mod KHIM (gengivelse af et gitter anbragt på forenden af et motorkøretøj)**(Sag T-86/15)**

(2015/C 138/75)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Aston Martin Lagonda Ltd (Gaydon, Det Forenede Kongerige) (ved Solicitor D. Farnsworth)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

Oplysninger vedrørende sagen for Harmoniseringskontoret

Det omtvistede varemærke: EF-varemærke angivet som »andet«, der gengiver et gitter anbragt på forenden af et motorkøretøj — registreringsansøgning nr. 12 218 418

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 18. december 2014 af Andet Appellkammer ved Harmoniseringskontoret (sag R 1795/2014-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den stadfæstede undersøgerens konklusion, hvorefter det ansøgte varemærke som udgangspunkt mangler fornødent særpræg for de omhandlede varer og tjenesteydelser.
- Det fastslås, at EF-varemærkeansøgning nr. 12 218 418 skal offentliggøres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 20. februar 2015 — Aston Martin Lagonda mod KHIM (Gengivelse af et kølegitter på forsiden af et køretøj)**(Sag T-87/15)**

(2015/C 138/76)

*Processprog: engelsk***Parter**

Sagsøger: Aston Martin Lagonda Ltd (Gaydon, Det Forenede Kongerige) (ved solicitor D. Farnsworth)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

Oplysninger vedrørende sagen for Harmoniseringskontoret

Det omtvistede varemærke: EF-varemærke angivet som »andet«, der gengiver et kølegitter på forsiden af et køretøj — EF-varemærkeansøgning nr. 11 867 215.

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 11. december 2014 af Andet Appellkammer ved Harmoniseringskontoret i sag R 1797/2014-2

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres for så vidt den stadfæster undersøgerens konklusion om, at det ansøgte mærke umiddelbart mangler det fornødne særpræg for de omhandlede varer og tjenesteydelser.
- Offentliggørelse af EF-varemærkeansøgning nr. 11 867 215 tillades.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 20. februar 2015 — Aston Martin Lagonda mod KHIM (Gengivelse af et kølegitter)**(Sag T-88/15)**

(2015/C 138/77)

*Processprog: engelsk***Parter**

Sagsøger: Aston Martin Lagonda Ltd (Gaydon, Det Forenede Kongerige) (ved solicitor D. Farnsworth)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

Oplysninger vedrørende sagen for Harmoniseringskontoret

Det omtvistede varemærke: EF-mærket (gengivelse af et kølegitter) — registreringsansøgning nr. 11 867 173

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 22. december 2014 af Andet Appellkammer ved Harmoniseringskontoret (sag R 1798/2014-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den stadfæstede undersøgerens konklusion, hvorefter det ansøgte varemærke som udgangspunkt mangler fornødent særpræg for de omhandlede varer og tjenesteydelser.
- Det fastslås, at EF-varemærkeansøgning nr. 11 867 173 skal offentliggøres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 25. februar 2015 — Tubes Radiatori mod KHIM — Antrax It (Radiatorer)

(Sag T-98/15)

(2015/C 138/78)

Stævningen er affattet på italiensk

Parter

Sagsøger: Tubes Radiatori Srl (Resana, Italien) (ved advokaterne S. Vereá, K. Muraro, M. Balestrieri og P. Menapace)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Antrax It Srl (Resana, Italien)

Oplysninger vedrørende sagen for Harmoniseringskontoret

Indehaver af det omtvistede design: Tubes Radiatori Srl

Det omtvistede design: EF-design for varerne »Radiatorer« — EF-design nr. 000169 370-0002

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 9. december 2015 af Tredje Appellkammer ved Harmoniseringskontoret (sag R 1643/2014-3)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, og som følge heraf fastslås det, at det registrerede EF-design nr. 000 169 370-0002 med navnet TUBES RADIATORI srl er gyldigt, idet det er nyt og har individuel karakter.
- Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) tilpligtes i henhold til artikel 87 i procesreglementet for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans af 2. maj 1991 at betale sagens omkostninger.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 1d i forordning (EF) nr. 216/96, kontradiktionsprincippet og begrundelsespligten.
- Der er desuden fremsat en indsigelse vedrørende afgørelsens retskraft.

Sag anlagt den 26. februar 2015 — Red Bull mod KHIM — Optimum Mark (Gengivelse af farverne blå og sølv)**(Sag T-101/15)**

(2015/C 138/79)

*Stævningen affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* Red Bull GmbH (Fuschl am See, Østrig) (ved advokat A. Renck)*Sagsøgt:* Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Optimum Mark (Warszawa, Polen)**Oplysninger vedrørende sagen for Harmoniseringskontoret***Indehaver af det omtvistede varemærke:* Red Bull GmbH*Det omtvistede varemærke:* Gengivelse af farverne blå og sølv — EF-varemærkeregistrering nr. 2 534 774*Sagen for Harmoniseringskontoret:* Ugyldighedssag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 2. december 2014 af Første Appelkammer ved Harmoniseringskontoret (sag R 2037/2013-1)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Harmoniseringskontoret og den anden part i sagen for appelkammeret tilpligtes at betale sagens omkostninger, for så vidt som dette selskab ønsker at deltage i proceduren.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 4, artikel 7, stk. 1, litra a), og artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, der er fastslået af Domstolen i henhold til fællesskabsretten.

Sag anlagt den 26. februar 2015 — Red Bull mod KHIM — Optimum Mark (Gengivelse af farverne blå og sølv)**(Sag T-102/15)**

(2015/C 138/80)

*Stævningen affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* Red Bull GmbH (Fuschl am See, Østrig) (ved advokat A. Renck)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Optimum Mark (Warszawa, Polen)

Oplysninger vedrørende sagen for Harmoniseringskontoret

Indehaver af det omtvistede varemærke: Red Bull GmbH

Det omtvistede varemærke: Gengivelse af farverne blå og sølv – EF-varemærkeregistrering nr. 9 417 668

Sagen for Harmoniseringskontoret: Ugylldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 2. december 2014 af Første Appelkammer ved Harmoniseringskontoret (sag R 2036/2013-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Harmoniseringskontoret og den anden part i sagen for appelkammeret tilpligtes at betale sagens omkostninger, for så vidt som dette selskab ønsker at deltage i proceduren.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 4, artikel 7, stk. 1, litra a), og artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009.
- Tilsidesættelse af princippet om berettiget forventning der er fastsat af Domstolen vedrørende fællesskabsretten.

Sag anlagt den 27. februar 2015 — Flabeg Deutschland mod Kommissionen

(Sag T-103/15)

(2015/C 138/81)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Flabeg Deutschland GmbH (Nürnberg, Tyskland) (ved advokaterne M. Küper og E.-M. Schwind)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse af 25. november 2014, Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) C(2014) 8786 endelig, navnlig artikel 1, 2, 3, stk. 1 og 2, artikel 4 og 5 (det fastslåede om, at der er tale om støtte, og at EEG 2012, herunder den særlige godtgørelsesordning, er uforenelig med Fællesmarkedet) samt artikel 6, sammenholdt med artikel 7 (anordning af umiddelbar delvis tilbagesøgning fra de begunstigede), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende: Betingelserne i artikel 107 TEUF er ikke opfyldt.

Sagsøgeren har gjort gældende, at EEG-afgiftsordningen og den særlige godtgørelsesordning i EEG 2012 ikke udgør støtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. For det tilfælde, at det måtte blive tiltrådt, at den særlige godtgørelsesordning i EEG 2012 udgør støtte som omhandlet i nævnte bestemmelse, er den begrundet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b) og c), TEUF (støtte, der kan fremme virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse, henholdsvis fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene eller økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene i strid med den fælles interesse), og ordningen ville dermed ikke være i strid med bestemmelserne om støtte.

2. Andet anbringende: Fællesskabets retningslinjer for støtte til miljøbeskyttelse og energi, der er relevante i forbindelse med tilpasningsplanen (*the Environmental and Energy State Aide Guidelines - EEAG*), finder ikke anvendelse

Sagsøgeren har gjort gældende, at EEAG, der er relevant i forbindelse med den i artikel 3 i den af sagsøgte vedtagne afgørelse fastsatte størrelse af det beløb, der skal tilbagesøges, og som trådte i kraft pr. den 1. juli 2014, ikke finder anvendelse på de relevante instrumenter, EEG-afgiftsordningen og den særlige godtgørelsesordning i EEG 2012, idet disse ikke udgør støtte, og idet princippet om lovlighed i forvaltningen, som også gælder på EU-plan, er til hinder herfor.

Sag anlagt den 27. februar 2015 — Bundesverband Glasindustrie m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-108/15)

(2015/C 138/82)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Bundesverband Glasindustrie (Düsseldorf, Tyskland), Gerresheimer Lohr GmbH (Lohr, Tyskland), Gerresheimer Tettau GmbH (Tettau, Tyskland), Noelle + von Campe Glashütte GmbH (Boffzen, Tyskland), Odenwald Faserplattenwerk GmbH (Amorbach, Tyskland), O-I Glasspack GmbH & Co. KG (Düsseldorf), Pilkington Tyskland AG (Gelsenkirchen, Tyskland), Schott AG (Mainz, Tyskland), SGD Kipfenberg GmbH (Kipfenberg, Tyskland), Thüringer Behälterglas GmbH Schleusingen (Schleusingen, Tyskland), Neue Glaswerke Großbreitenbach GmbH & Co. KG (Großbreitenbach, Tyskland) og HNG Global GmbH (Gardelegen, Tyskland) (ved advokaterne U. Soltész og C. von Köckritz)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Artikel 1 og artikel 3, stk. 1, i Europa-Kommissionens afgørelse af 25. november 2014, Statsstøtte SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) C(2014) 8786 endelig vedrørende støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere annulleres for så vidt som det heri fastslås, at

- (i) støtte til el fra vedvarende energikilder i henhold til den tyske lov om forrang for vedvarende energikilder (lov om vedvarende energi af 28.10.2008 i den fra 1.1.2012 gældende ændrede affattelse — »EEG 2012«) herunder finansieringsmekanismen, og
- (ii) støtten til begrænsning af EEG-afgiften for energiintensive forbrugere (Særlig Godtgørelsesordning — BesAR) i henhold til § 40 ff. i EEG 2012 i 2013 og 2014 udgør ulovlig statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, som er gennemført i strid med artikel 108, stk. 3, TEUF.

- Artikel 2, artikel 3, stk. 2, artikel 6, 7 og 8 i den anfægtede afgørelse annulleres for så vidt der heri fastslås, at BesAR er uforenelig med det indre marked, og anordnes tilbagesøgning af støtten, og
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgernes omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført syv anbringender.

1. Den særlige godtgørelsesordning (BesAR) indeholder ikke statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, da der ikke foreligger en begunstigelse. Kommissionen har med urette lagt til grund, at BesAR giver energiintensive forbrugere en støtteretlig fordel.
2. EEG-afgiftsordningen og BesAR indeholder ikke statsstøtte, eftersom der ikke er tale om anvendelse af statslige midler. Ordningen vedrører udelukkende private midler. Den anfægtede afgørelse er ikke forenelig med Domstolens praksis, navnlig *PreussenElektra*-dommen.
3. Kommissionen har med urette fastslået i begrundelsen, at BesAR har en selektiv karakter. Der foreligger dog ikke en afvigelse fra en relevant referenceordning. BesAR er under alle omstændigheder efter sin art og den indre opbygning af EEG 2012 begrundet.
4. Kommissionen har begået en retlig fejl, idet den udelukkende har vurderet spørgsmålet, om BesAR kan godkendes, på grundlag af de nye retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020.
5. Såfremt Kommissionen måtte nå til den opfattelse, at BesAR ikke udgør en støtte, der kan godkendes, vil en tilbagesøgning i hvert fald være ulovlig, da der er tale om »eksisterende støtte«.
6. Desuden er en tilbagesøgning udelukket på grund af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, der er til hinder for en tilbagesøgning. Navnlig har Kommissionen i en tidligere afgørelse fastslået, at EEG-ordningen ikke indeholder statsstøtte.
7. Endvidere ville det være umuligt at gennemføre en tilbagesøgningsanordning for BesAR.

Sag anlagt den 2. marts 2015 — Saint-Gobain Isover G+H m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-109/15)

(2015/C 138/83)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Saint-Gobain Isover G+H AG (Ludwigshafen am Rhein, Tyskland), Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (Stolberg, Tyskland), Saint-Gobain Oberland AG (Bad Wurzach, Tyskland) og Saint-Gobain Sekurit Deutschland GmbH & Co. KG (Herzogenrath, Tyskland) (ved advokaterne S. Altenschmidt og H. Janssen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Kommissionens afgørelse af 25. november 2014 i sag Statsstøtte SA.33995 (2013/C) — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere C(2014) 8786 endelig annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført fire anbringender.

1. Første anbringende: Der foreligger en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF

Sagsøgerne har anført, at reduceringen af EEG-afgiften ikke udgør støtte, da der hverken er blevet tildelt eller givet afkald på statslige midler. Reduceringen af EEG-afgiften er heller ikke selektiv. Den fordrejer endvidere ikke konkurrencen og påvirker ikke handelen i det indre marked.

2. Andet anbringende: Der foreligger en tilsidesættelse af artikel 108, stk. 3, TEUF

Såfremt der i modsætning til sagsøgernes opfattelse måtte foreligge støtte, var sagsøgte efter sagsøgernes opfattelse i hvert fald ikke berettiget til at anordne tilbagesøgning i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF. Reduceringen af EEG-afgiften er nemlig ikke ny støtte, eftersom den tidligere gældende ordning, som i de væsentlige aspekter minder indholdsmæssigt om den foreliggende ordning, allerede i 2002 blev godkendt af Kommissionen.

3. Tredje anbringende: Der foreligger en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 3, TEUF

Sagsøgerne har endvidere anført, at afgørelsen tilsidesætter artikel 107, stk. 3, TEUF og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Kommissionen burde således ikke have bedømt de af institutionen efterprøvede faktiske omstændigheder på grundlag af dennes retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020, der først blev offentliggjort den 28. juni 2014. Den burde i stedet have anvendt de retningslinjer, der blev offentliggjort i 2008. Såfremt Kommissionen havde lagt kriterierne fra 2008 til grund, ville den kun kunne være kommet til det resultat, at den angivelige støtte var forenelig med det indre marked.

4. Fjerde anbringende: Der foreligger en tilsidesættelse af artikel 108, stk. 1, TEUF

Sagsøgerne har endelig gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat retssikkerhedsprincippet samt artikel 108, stk. 1, TEUF, idet den har vedtaget den anfægtede afgørelse i en procedure om ny støtte. Eftersom Kommissionen har godkendt den tidligere ordning EEG 2012, skulle den have vedtaget en afgørelse i en procedure om eksisterende støtte, og ikke i en procedure om ny støtte.

Sag anlagt den 2. marts 2015 — International Management Group mod Kommissionen**(Sag T-110/15)**

(2015/C 138/84)

*Processprog: engelsk***Parter**

Sagsøger: International Management Group (Bruxelles, Belgien) (ved solicitor M. Burgstaller og barrister E. Wright)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse THOR/C4/LL/el/(S)(2015)4287 truffet af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) den 6. februar 2015, hvorved der blev givet afslag på aktindsigt i visse dokumenter i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om, at sagsøgte har tilsidesat sin begrundelsespligt, da det gav afslag på aktindsigt i de ønskede dokumenter i henhold til en generel formodning for anvendeligheden af beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision.
2. Andet anbringende hvormed det gøres gældende, at der foreligger en tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumenterne.
3. Tredje anbringende om, at sagsøgte ikke har godtgjort, hvorfor beskyttelsen af privatlivets fred og den enkeltes integritet er til hinder for delvis aktindsigt i de ønskede dokumenter.
4. Fjerde anbringende om, at sagsøgte tilsidesatte sagsøgerens ret til god forvaltning.

Sag anlagt den 6. marts 2015 — Proforec mod Kommissionen

(Sag T-120/15)

(2015/C 138/85)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Proforec Srl (Recco, Italien) (ved advokaterne G. Durazzo, M. Mencoboni og G. Pescatore)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens forordning (EU) nr. 2015/39 af 13. januar 2015, der anfægtes af de grunde, der er anført i stævningen, som der fuldt ud henvises til, annulleres.
- Som følge af annullationen gennemføres samtlige fornødne foranstaltninger med henblik på sletning af den beskyttede geografiske betegnelse »Focaccia di Recco col formaggio« i registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. Såfremt nærværende søgsmål forkastes, tilpligtes hver part at betale sine egne omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ifølge sagsøgeren er den anfægtede gennemførelsesforordning rent faktisk til hinder for, at sagsøgeren kan fortsætte med at markedsføre sit produkt, på trods af, selskabet var indehaver af et varemærke, der var registreret lang tid inden tidspunktet for indgivelsen til Kommissionen af ansøgningen om beskyttelse, og på trods af, at det er ubestridt, at selskabet lovligt har markedsført sit produkt i Den Europæiske Union siden 2006, dvs. i mere end fem år.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 af 21. november 2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer (EUT L 343, s. 1)
 - Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at den anfægtede forordnings ikrafttræden ikke forudsætter nogen overgangsperiode til bortskaffelse af lager og emballage.

2. Andet anbringende vedrører den selvmodsigende karakter af femte, sjette og syvende betragtning til den anfægtede forordning.
 - Sagsøgeren har i denne forbindelse påberåbt sig en selvmodsigende karakter af femte, sjette og syvende betragtning og en tilsneget beskyttelse også af en uansøgt oprindelsesbetegnelse, som kan medføre forveksling med hensyn til den geografiske betegnelse for hovedingrediensen.
3. Tredje anbringende vedrører en fejlagtig og uberettiget fortolkning fra Kommissionens side af de faktiske omstændigheder.
 - Sagsøgeren har til dette punkt anført, at niende betragtning henviser til en påstået skade på de eksisterende produkter, idet sagsøgeren benægter, at en sådan påstået skade foreligger. Denne skade er imidlertid ikke en påstået skade, men en reel skade, og påstandene fra det ansøgende konsortium ville have indebåret en konkurrencebe-grænsende adfærd, der retsstridigt kunne forvolde skade på de eksisterende konkurrenter på markedet ved at krænke deres erhvervede rettigheder på grund af Kommissionens magtmisbrug.
4. Fjerde anbringende vedrører fortabelse af den midlertidige beskyttelse.
 - Sagsøgeren har til dette punkt gjort gældende, at 10. betragtning til den anfægtede forordning indeholder en fejlagtig angivelse af de faktiske omstændigheder, for så vidt som den midlertidige nationale beskyttelse i Italien er bortfaldet som følge af manglede vedtagelse af en egenkontrolplan vedrørende varespecifikationen.
5. Femte anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 7, litra e), i forordning nr. 1151/2012.
 - Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at den anfægtede forordning ved at forbyde dybfrysning og konserveringsteknikker lovliggør det ansøgende konsortiums ulovlige adfærd i strid med EU-retten og varernes og tjenesteydelsernes fri bevægelighed med en deraf følgende urigtig gengivelse fra Kommissionens side af den faktiske rækkevidde af den varespecifikation, der er nævnt i 11. og 12. betragtning til forordningen, og Kommissionen tilsidesatte således klart forordning nr. 1151/2012.

Rettens kendelse af 2. marts 2015 — Watch TV mod Rådet

(Sag T-639/13) ⁽¹⁾

(2015/C 138/86)

Processprog: fransk

Formanden for Sjette Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 45 af 15.2.2014.

Rettens kendelse af 4. marts 2015 — Messi Cuccittini mod KHIM — Pires Freitas Campos (LEO)

(Sag T-459/14) ⁽¹⁾

(2015/C 138/87)

Processprog: spansk

Formanden for Femte Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 329 af 22.9.2014.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA